

I квартал

Джо Енн Девідсон

ПІЗНАЮЧИ БОГА

ЗМІСТ

Вступ

Урок 1. 31 грудня – 6 січня. Триєдиний Бог

Урок 2. 7-13 січня. На початку

Урок 3. 14-20 січня. Бог – Викупитель

Урок 4. 21-27 січня. Бог благодаті і справедливості

Урок 5. 28 січня – 3 лютого. Святість Бога

Урок 6. 4-10 лютого. Бог – Законодавець

Урок 7. 11-17 лютого. Володар суботи

Урок 8. 18-24 лютого. Турбота про творіння

Урок 9. 25 лютого – 2 березня. Біблія та історія

Урок 10. 3-9 березня. Обітниця молитви

Урок 11. 10-16 березня. Бог як Художник

Урок 12. 17-23 березня. Історії любові

Урок 13. 24-30 березня. Обітниця про повернення

ВСТУП

Коли дивишся на фотографії, зроблені космічним телескопом Хаббл, неможливо не захопитися величною красою і безмежністю Всесвіту. Якось один письменник, натхненний чудовим знімком галактики Сомбреро, сказав: «Як ми можемо взагалі зрозуміти, що відбувається в галактиці Сомбреро, одній з мільярдів інших, якщо ми настільки малі й відособлені, якщо ми лише крупичка творіння. Так багато відкрито для нашого погляду, проте воно нескінченно далеке від нашого розуміння».

Однак ще величнішим, ніж Всесвіт, є його Творець, оскільки лише Хтось, незрівнянно більш великий, ніж Всесвіт, міг створити його.

Ми, адвентисти сьомого дня, поклоняємося і служимо Тому, Хто створив Усесвіт – від численних галактик, на зразок галактики Сомбреро, до незліченних кварків, з яких складається вся існуюча матерія.

Уроки цього кварталу присвячені знайомству з Господом, Якому ми поклоняємося і служимо. Певною мірою ми візьмемося за теологію – пізнання Бога та Його ставлення до світу шляхом аналізу біблійних текстів. Адже, зрештою, ми повинні прагнути до пізнання Бога, Котрому поклоняємося, довіряємо і служимо, Котрого покликані любити «всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією силою своєю, і всією думкою своєю» (Луки 10:27).

Біблія докладно відкриває нам характер і могутність Бога. Вона знову і знову змальовує Його любов, оскільки Господь бажає, щоб люди пізнали Його якомога краще. У Святому Письмі зустрічаємо багато різних імен Господа. Кожне з них допомагає нам глибше зрозуміти характер великого Володаря Землі і Неба. Бог значно величніший та незмірно могутніший, ніж вважають деякі люди, котрі бачать у Ньому лише добродушного дідуся, який живе на Небесах і допомагає щоразу, коли вони Його про це просять. (Наприклад, нещодавно професійний гравець у покер виграв на змаганнях мільйони доларів і подякував Ісусові за перемогу).

Цього кварталу ми ближче познайомимося з Богом, з Його багатогранним характером, відкритим у Біблії, і краще зрозуміємо, що це значить для нас. Ми почнемо з основного – з учення про Трійцю – надзвичайної істини, яка відкриває єдиного Бога в трьох Особах. Потім познайомимося з об'явленням Бога як Творця. Ця доктрина теж лежить в основі нашої віри. Далі поговоримо про Його дії заради викуплення, адже в грішному світі недостатньо бути створеними, необхідно також бути викупленими. Ми побачимо Господа як Бога любові і справедливості, будемо розмірковувати про Його святість, Його Закон та Його особливий знак – суботу. Усі ці істини відкривають Божий характер, допомагаючи нам краще зрозуміти, який Він.

Ми також будемо досліджувати інші риси характеру Господа, про які зазвичай не згадують: побачимо Бога історії, краси і навіть ніжності. Крім практичних аспектів служіння Господу (наприклад, молитва, турбота про навколишнє середовище), ми також розглянемо Божі обітниці про Другий прихід, який ознаменує собою кульмінаційний момент в історії людства.

Бог великий. Ми в порівнянні з Ним мізерно малі. Якими ж ми повинні бути вдячними Йому за кожний промінь світла, яким Він освітлює наш шлях. У поточному кварталі ми побачимо це світло і кожен зможе визначити, наскільки дотримується дарованого йому світла.

Джо Енн Девідсон – викладач теології в семінарії
Університету Андрюса в Беррієн Спрінгс, штат Мічиган.

31 грудня – 6 січня

ТРИЄДИНИЙ БОГ

Біблійні тексти для дослідження: П. Зак. 6:4; Филп. 2:6; Матв. 28:19; Бут. 1:26, 27; Івана 14-16.

Пам'ятний вірш: *«Ви ж, улюблені, збудуйте себе вашою найсвятішою вірою, моліться у Святому Дусі. Зберігайте себе в Божій любові, очікуючи милості нашого Господа Ісуса Христа для вічного життя» (Юди 20, 21).*

Провідна думка: У Писанні містяться посилання і згадування про Трійцю – Божественність кожної Її Особи та Їхню єдність.

Хоч Біблія не використовує слово *Трійця*, учення про Трійцю виразно присутнє в ній. Доктрина про Трійцю – три Особи Єдиного Божества – ключова, оскільки вказує, Хто є Бог, Який Він, як Він діє та як пов'язаний зі світом. Одним з найважливіших питань учення про Трійцю є доктрина про Божественну природу Христа – невід'ємний аспект Плану спасіння.

Писання говорить про три окремих, але взаємопов'язаних свідчення на користь Трійці або Божественної триєдності:

1. Свідчення про єдність Бога (Бог єдиний).
2. Свідчення про три Особи, кожна з яких є Богом.
3. Непрямі вказівки на множинну природу Бога.

Згадані в Біблії відмінності між Отцем, Сином і Святим Духом підкреслюють особливі якості окремих Осіб єдиного Бога, як би складно нам не було це зрозуміти нашим обмеженим розумом. «Вічні Небесні Особи Трійці – Бог, Христос і Дух Святий», як називає їх Еллен Уайт (*Євангелізм, с. 616*), рівні, але не ідентичні і не взаємозамінні.

Хоч першим адвентистам складно було зрозуміти доктрину про Трійцю, нинішня Церква твердо й неухильно дотримується цього вчення. «Бог єдиний. Отець, Син і Святий Дух – єдність трьох взаємовічних Осіб» (Основи віри, с. 2).

Неділя 1 січня

ЄДНІСТЬ БОГА

Віра стародавніх євреїв була істинно монотеїстичною. У цьому слові *моно* означає «один», а *теїстичний* походить від грецького слова *Теос* – «Бог». Тому слово «монотеїзм» означає єдинобожжя, указуючи на те, що є лише один істинний Бог. У всьому Старому Завіті ця позиція незмінна. Є лише один Бог – Бог Авраама, Ісаака та Якова, а не безліч богів, як вірили племена й народи, що оточували євреїв. У цьому розумінні біблійна релігія була унікальною.

Як Бог говорить про Себе у Вих. 3:13-15? Як у цих віршах розкрита єдність Бога?

Тема єдності Бога також розкривається в тексті П. Зак. 6:4, який юдеї називали *Шема*. Він названий так через перше слово «слухай» – єврейською *шема*. Тема єдності Бога – одна з найвеличніших істин про Нього, народ ізраїльський мав вірити в неї та передати її своїм дітям.

«Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш – Господь один!» (П. Зак. 6:4). Порівняйте цей текст із текстом Бут. 2:24: «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї, – і стануть вони одним тілом». Як нам слід розуміти, що одне і те саме єврейське слово «один» використовується в обох текстах?

Слово *ехад* – «один, одна» – використовується стосовно Бога в П. Зак. 6:4. Це слово означає єдність, а не математичне число. Тут ідеться про єдність різних частин. Згідно з Бут. 2:24, чоловік і дружина мають бути «одним» (*ехад*), так само як і Бог «єдиний».

Як Новий Завіт розкриває єдність Бога? Якова 2:19; 1 Кор. 8:4.

Яким чином розуміння єдності Бога має допомогти нам уникнути різноманітних пасток ідолопоклонства в його сучасних формах? Чому ми повинні поклонятися тільки Господу? Як ви може звільнитися від «ідолів» у своєму житті?

Понеділок 2 січня

БОЖЕСТВЕННОСТЬ ХРИСТА

Божественність Отця майже ніколи не піддається сумніву. Люди, котрі сумніваються в Трійці, зазвичай заперечують Божественність Христа. Але якщо Христос – не вічна Особа, Яка володіє всією повнотою Божества, то План спасіння не має змісту (див. урок за четвер).

Що пише про Божественність Христа апостол Павло – колишній фарисей? Филп. 2:6.

В устах фарисея, чия віра ґрунтувалася на старозавітному вченні про єдність Бога, це вражаючі слова. Вони відкривають глибоку переконаність Павла в Божественності Христа.

Послання до євреїв було адресоване юдеям, котрі, як і Павло, суворо дотримувалися монотеїстичної релігії. Воно містить твердження, які також підкреслюють Божественність Христа. В Євр. 1:8, 9 яскраво і чітко розкривається Його природа.

Проте найважливіше свідчення, яке розкриває Божественність Христа, ми знаходимо в самовизначенні Ісуса. Хоч Він не ходив вулицями Єрусалима, проголошуючи всюди Свою Божественність, усі чотири Євангелія містять безліч свідчень Ісуса про Самого Себе. Ісус неодноразово наголошував, що володіє тими ж правами, які належать тільки Богові. Христос говорив про ангелів Божих як про *Своїх* ангелів (Матв. 13:41); Він прощав гріхи (Марка 2:5-10) і заявляв, що має владу судити світ (Матв. 25:31-46). Хто, крім Бога, може володіти такими правами?

Пригадайте, як, згідно з Євангеліями, Ісус приймав поклоніння від різних людей. Матв. 14:33; 28:9; Луки 24:50-52; Івана 9:35-38. Порівняйте Його дії з поведінкою Павла (Дії 14:8-18). Як це відкриває Божественність Христа?

Під час суду над Ісусом одним з обвинувачень проти Нього було те, що Він оголосив Себе Сином Божим (Івана 19:7; Матв. 26:63-65). Якби Ісус не вважав Себе Богом, у той момент Він мав найбільший шанс виправити таку «помилкову» думку, яка склалася в людей. Проте Він цього не зробив. Навпаки, під час суду перед Каяфою Він підтвердив Свою Божественність.

Таким чином, Біблія містить безліч переконливих свідчень про Божественність Ісуса Христа.

Поміркуйте про земне життя Ісуса, зосередившись на тому, що Він – Бог, Творець Всесвіту. Як це розкриває нам Його любов до людей? Чому ця вражаюча істина може служити джерелом миру і надії?

Вівторок 3 січня

СВЯТИЙ ДУХ

Крім Отця і Сина, Біблія також говорить про третю Особу Божества – Святого Духа. Бог «єдиний» у трьох Особах.

Прочитайте Бут. 1:2. Що цей текст повідомляє нам про роль Святого Духа, Котрий згадується на самому початку Біблії?

Як текст Матв. 28:19 підкреслює триєдність Бога?

Говорячи про те, як потрібно хрестити віруючих, Ісус згадує про три Особи Божества. Більшість християнських деномінацій і сьогодні продовжує використовувати цю «формулу» хрещення. Людина, яка вирішила йти за Христом, хреститься «в Ім'я» (грецькою в однині, а не множині), хоч згадуються три Особи. Три Божественні Особи є Одне.

Під час хрещення Христа були явлені всі три Особи Бога. Прочитайте, як описує хрещення Ісуса євангеліст Марко (Марка 1:9-11). Євангеліст говорить про три Особи Божественної Трійці як про вражаюче об'явлення Бога, котре справило вплив навіть на саму природу.

Дії Святого Духа, як і діла Ісуса, пов'язані з Божими діями і під силу тільки Божеству. Проаналізуйте наступні описи діянь Святого Духа:

1. Говорячи про народження Христа, ангел повідомив Марії: «Дух Святий зійде на тебе... тому й Святе, що народиться, назветься Сином Божим» (Луки 1:35).
2. Ісус проголосив, що на Ньому Дух Господній, Який помазав Його проповідувати (Луки 4:18).
3. Він також говорив, що виганяє демонів Божим Духом (Матв. 12:28).
4. Дух Божий, Котрий має продовжувати справу Христа після Його вознесіння, є подібним до Ісуса Утішителем (Івана 14:16).
5. Ісус вдихнув Святого Духа у Своїх послідовників (Івана 20:22).
6. Істинні християни отримують Святого Духа, Котрий перебуває в них, Духа Христа (Гал 2:20; Колос. 1:27).

Христос і Святий Дух тісно співпрацюють у служінні. Більше того, існують біблійні тексти, які називають Святого Духа Богом. Прочитайте Дії 5:1-11. Як цей епізод допомагає нам зрозуміти Божественність Святого Духа?

Середа 4 січня

ЄДНІСТЬ І МНОЖИННІСТЬ

Біблія повідомляє, що Бог єдиний (*ехад*), і вона також говорить про Божественні Особи в множині. Дослідники Святого Письма за всіх часів уважали багато старозавітних текстів яскравим свідченням множинної природи Бога. Як і інші істини, ця доктрина більш повно розкривається в Новому Завіті.

Прочитайте Бут. 1:26, 27. Як ці тексти відкривають множинну природу Бога?

Таке сполучення однини і множини щодо Бога зустрічається також у Бут. 11:7, 8, де описане будівництво Вавилонської вежі, проти якого виступив Бог. Тут уживається слово «Господь», але Він говорить про Себе в множині: «Зійдемо».

Прочитайте Ісаї 6:8. Яким чином тут також зображена множинна природа Бога?

Яким чином у Новому Завіті проповідь Петра під час П'ятидесятниці звеличує Ісуса як одну з Осіб Трійці? Дії 2:33.

Петро, благочестивий Юдей, який сповідує монотеїстичну релігію, а тому вірить в єдиного Бога, проголошує Божественність Христа на Небесах. У своєму листі до юдеїв,

розпорошених по всій Землі, Петро знову наводить свідчення триєдиної природи Бога (див. 1 Петра 1:1-3).

Як Павло вказує на множинну природу Бога, описуючи процес спасіння? 2 Кор. 1:20-22 (див. також 2 Кор. 13:13).

Нам, з нашим обмеженим розумом, нелегко зрозуміти цю істину. Крім того, ми повинні усвідомлювати, що говоримо про природу Бога, Творця Всесвіту. І було б нерозумно думати, що ми можемо повністю зрозуміти Його, осягнути і пояснити Його природу. Подумайте про «найпростіше», що ви можете собі уявити. Як багато аспектів цього явища приховані від нашого розуміння? Існує багато недоступного, зокрема й настільки велика і незбагненна істина, як природа Бога.

Четвер 5 січня

ТРІЙЦЯ І СПАСІННЯ

Євангеліє від Івана робить акцент на унікальній природі Бога. Іван підкреслює як єдність, так і потрійну природу Бога.

Прочитайте промову Ісуса в Івана 14-16 і порахуйте, скільки разів у цих розділах згадуються три Особи Божества. Як ці тексти допомагають нам зрозуміти важливу істину про природу Бога?

У наведеному уривку Євангелія від Івана міститься найбільша кількість згадувань про рівні, взаємодіючі три Особи Бога. Доктрина про Трійцю – не абстрактні припущення, а неминучий висновок, до якого приводить систематичне дослідження Писання.

У цьому контексті важлива істина про Божественність Христа. Якби наш Спаситель не мав Божественної природи, тоді напрошувався б висновок, що Бог просто переклав покарання з одних створених істот на іншу створену істоту, а Сам залишився осторонь. Але весь зміст Євангелія полягає в тому, що Сам Бог на хресті прийняв на Себе гріхи всього світу. Щось менше позбавляє викуплення всього, що робить його таким значущим.

Подумайте: якби Ісус був лише створеною істотою, а не Богом, як міг би Він, як творіння, нести на собі весь Божий гнів проти гріха? Яке підзаконне створіння, яким би піднесенням воно не було, може спасти людство від наслідків порушення Божого священного Закону? Якби Ісус не був Богом, тоді Божий Закон не був би настільки ж святим, як Сам Бог, тому що його порушення могла б викупити будь-яка створена істота. Закон був би таким, як і творіння, а не як Творець-Законодавець. Сам гріх не був би настільки поганим, якби його можна було викупити смертю творіння, а не Творця. Той факт, що для викуплення гріха необхідне було життя Самого Бога в особі Христа, ясно показує, наскільки серйозний гріх.

Наша впевненість у спасінні, здійсненому Христом заради нас, а не заробленому нашими власними ділами, ґрунтується на факті, що Сам Бог зазнав кари за наші гріхи. Що ми можемо до цього додати? Якщо Христос створений, тоді наші власні діла можуть спасти нас, адже ми теж створені. Однак не творіння, а Бог, Творець, пожертвував Собою за наші гріхи... Було б блюзнірством вважати, що наші дії можуть доповнити цю Жертву. Таким чином, якби Христос не був Богом, викупна жертва була б даремною.

Подумайте: Творець усього Всесвіту помер замість вас, щоб ви могли одержати вічне життя. Як ви можете здобути надію та впевненість у майбутньому завдяки цій дивовижній істині?

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

У доктрині про Трійцю не говориться про три різні Божественні ролі, які виконує одна Особа (це *модалізм*). У ній також не говориться про трьох різних богів, об'єднаних в одну групу (це *тритеїзм* або *політеїзм*). Один Бог («Він») такою ж мірою і «Вони», а «Вони» завжди разом і завжди тісно співпрацюють. Святий Дух виконує волю і Отця, і Сина, котра також є і Його волею. Цю істину про Себе Бог розкриває в текстах Біблії.

Комусь складно повірити в Божественність Христа через те, що під час земного життя Ісус підкорявся волі Отця. Багато хто вбачає в цьому «доказ» того, що Він був якимось чином меншим за Отця. Однак це підпорядкування скоріше відображає, яким чином мав здійснитися План спасіння. Ісус мав стати частиною людства, бути «слухняним аж до смерті, і до смерті хресної» (Филп. 2:8). До того ж, «хоч був Він Сином, проте навчився послуху через те, що постраждав. Досягнувши досконалості, Він став причиною вічного спасіння для всіх» (Євр 5:8, 9). Ці тексти показують, що послух або підкорення Ісуса стало результатом втілення, яке було вкрай важливе в Плані спасіння. Вони не доводять, що Він не Бог у повному розумінні цього слова або що Він не існував споконвіку.

«"І дадуть Йому ім'я Еммануїл... З нами Бог". "Світло пізнання слави Божої", видиме "в Особі Ісуса Христа". Господь Ісус Христос споконвіку був і є одне з Отцем. Він був "образом Божим", образом Його величі й сили, "саявом Його слави". Він, власне, для того й прийшов у наш світ, щоб відкрити цю славу» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 19).

Питання для обговорення:

1. Деяким першим адвентистам у ХІХ столітті важко було зрозуміти істину про Трійцю. Сьогодні Церква твердо дотримується доктрини про триєдність Бога. Як цей прогрес відображає процес поступового розкриття Істини? Чи зростає сьогодні ваше розуміння Істини? Чи виконується у вашому житті біблійна обітниця: «А путь праведних — ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня» (Прип. 4:18)?
2. В Івана 8:58 читаємо: «Сказав їм Ісус: Знову й знову запевняю вас: Перш ніж був Авраам, – Я є!» Як цей текст розкриває Божественність Христа?

Висновок:

Якщо ми бажаємо виявити свою любов до вічного Бога, Якому служимо і поклоняємося, то повинні спочатку спробувати довідатися, що Він говорить про Себе. Трійця – це незбагненна непояснима таємниця, але в таємницях Писання приховані глибокі істини, і безмежний Бог з дня на день відкриває їх нам. Тому ми спокійно можемо визнавати: «Слухай, Ізраїлю: Господь, Бог наш — Господь один!» (П. Зак. 6:4).

7-13 січня

НА ПОЧАТКУ...

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 19:4; Йова 38:4-7; П. Зак. 32:10, 11; Псал. 19; Івана 1:1-13; Римл. 5:12; Ісаї 66:22.

Пам'ятний вірш: «В Ньому створене все, що на небі й на землі, – видиме й невидиме, – чи престоли, чи панування, чи начала, чи влади, – все через Нього і для Нього створене» (Колос. 1:16).

Провідна думка: Доктрина про створення нашого світу за шість буквальних днів – одна з основ нашої віри.

Складно уявити більш протилежні за своєю сутністю погляди на походження світу, ніж біблійна модель творіння та атеїстична еволюційна модель. Перша представляє творіння як запланований, продуманий акт, у якому нічого не залишено на волю випадку. Еволюційна модель, навпаки, повністю ґрунтується на випадковому збігові обставин. Згідно з біблійною моделлю, усе було створено з певною метою. Бог мав конкретну мету (грецькою *телос*), заради якої все створив. Відповідно до еволюційної моделі, у Всесвіті не існує жодної кінцевої мети і цілеспрямованої сили, яка стимулює розвиток. Випадкові мутації та природний добір (результати збігу обставин) діють сліпо, зберігаючи те, що функціонує, і відмітаючи те, що не діє. Біблійна модель навчає нас, що люди були створені за образом і подобою Бога. А теорія еволюції стверджує, що люди походять від приматів, які передували *розумній людині*.

Цього тижня ми розглянемо біблійну доктрину про творіння і побачимо, що вона становить основу для інших біблійних істин. Якщо ми неправильно розуміємо творіння, значить не зможемо правильно розуміти й усі інші біблійні істини. Дуже важливо правильно зрозуміти біблійний погляд на творіння, оскільки ця істина лежить в основі нашого віровчення.

Неділя 8 січня

БУКВАЛЬНИЙ ТИЖДЕНЬ ТВОРІННЯ

«На початку Бог створив Небо та землю» (Бут. 1:1). Як цей перший вірш свідчить, що вчення Біблії і теорія еволюції – взаємовиключні вчення?

Від самого початку книги Буття Бог діє як Творець. У ній відсутні будь-які пояснення або докази щодо буття Бога. Ніхто з авторів біблійних книг не вважав, що існування Бога необхідно доводити. Заперечення буття Бога вони сприймали як безумство: «Безумний говорить у серці своїм: "Нема Бога!"» (Псал. 14:1).

Дослідники відзначали не тільки неймовірну майстерність самого акту творіння, а й його опис у Біблії. Текст Бут. 1:2 повідомляє про попередні аспекти, які обумовили шедеври Божого творіння: «Земля була пуста та порожня». Перші три дні Господь надає вигляду тому, що було «пустим». Наступні три дні Він заповнює те, що було «порожнім».

Іншими словами, світло, створене *першого дня*, доповнене або завершене *четвертого дня* світлом сонця, місяця і зірок (Бут. 1:16). Повітря і вода, створені *другого дня*, наповнилися птахами й морськими мешканцями *п'ятого дня* (Бут. 1:6-8, 20-23). Суходіл, відокремлений від води і покритий рослинами *третього дня* (Бут. 1:9-13), наповнився тваринами й людьми *шостого дня*. Наприкінці творчого тижня все було оцінено словами «вельми добре», а потім Бог особисто встановив свято *сьомого дня* (Бут. 2:1-3).

У наведених текстах немає навіть натяку на те, ніби щось відбулося випадково. Навпаки, тексти повідомляють, що все було ретельно продумано і заплановано.

Згідно з наступними текстами, хто також вірив у біблійну розповідь про створення світу?

Матв. 19:4

Вих. 20:8-11

1 Тим. 2:13

Ісаї 40:26

Уся Біблія свідчить про те, що Господь створив світ словом, як і описано в Бут. 1 і 2. Святе Письмо не залишає місця для сумнівів з цього приводу. Хтось може вірити у творіння, хтось – у теорію еволюції, але чесність не дозволяє змішати ці дві моделі. Самі біблійні тексти не дають нам такої можливості.

Понеділок 9 січня

СЕРЦЕ ТВОРЦЯ

Протягом творчого тижня відбувалися грандіозні події. День за днем Творець словом створював системи і форми життя, які дотепер продовжують вражати вчених. Бог Сам повідомляє про радість того часу.

Яким чином Бог відкриває Йову емоційне натхнення, котрим супроводжувалося створення Землі? Йова 38:4-7.

Вказівку на почуття, які наповнювали Творця під час створення Землі, можна знайти в Бут. 1:2: «...Дух Божий ширяв над поверхнею води». Дослідників Біблії дедалі більше дивує майстерність, з якою було написане П'ятикнижжя Мойсея (перші п'ять книг Біблії). У цьому тексті Мойсей, описуючи Божого Духа, Котрий «ширяв» над поверхнею води на початку тижня творіння, навмисно вибирає таке слово, яке пізніше використовує тільки один раз – у 32-му розділі книги Повторення Закону. Цей розділ – частина його прощальної проповіді для Ізраїлю.

Як Мойсей удруге використовує слово ширяти? П. Зак. 32:10, 11 (див. також Матв. 23:37).

Уявіть собі птаха, який дбайливо готує гніздо для своїх пташенят, а потім ширяє над ними, приносить їм їжу та навчає їх літати. Мойсей, котрий турбувався про свою отару протягом 40 років, щовесни споглядав це природне явище, яке нагадувало йому про ніжну турботу Бога. Перебуваючи під Божественним натхненням, він описав почуття Господа в час створення нового світу для людини.

У розповіді про творіння все суперечить еволюційним гіпотезам, які представляють появу і розвиток нашого світу як жорстоку боротьбу різних сил. Біблія змальовує такого Бога, Котрий любить Своє творіння, піклується про нього та ретельно продумав весь хід творіння. У біблійній розповіді про створення світу немає нічого безликого, байдужого або безцільного. Від самого початку творчого тижня цей процес супроводжувався виявом Божої любові. Така концепція суперечить еволюційній теорії, яка стверджує, що любов виникла після мільярдів років егоїстичної жорстокості. Любов – мотив творіння, вона існуватиме і тоді, коли постраждалий від гріха світ буде створений заново.

Подумайте про чудеса природи. Як у них виявляється надзвичайна любов Бога?

Вівторок 10 січня

НЕБЕСА СПОВІЩАЮТЬ

Псалтир – це чудовий збірник гімнів на славу Творцю. З радістю і захопленням псалмист оспівує великі Божі діла.

Псалом 19. Псалмист сміливо розвиває свою думку. Спочатку Давид описує, як небеса, земля і сяюче сонце проповідують Божу славу. Яскраве сонце він уподібнює до молодого, який виходить зі шлюбної світлиці, та до сильного спортсмена на біговій доріжці (в. 1-7). Потім автор порівнює сяйво сонця з непогіршістю Божого Закону і силою його Заповідей. Для Давида Божий Закон тісно пов'язаний з величчю Божого акту творіння (в.8-12).

Псалом 92. Ця «Пісня на день суботній» починається славослів'ям вдячного серця. Якщо простежити використання виразів «діла Твоїх рук» і «Твої діла» в Псалтирі (або будь-якій іншій біблійній книзі), то можна почути безмежну хвалу Богові за створений світ. І чим більше людина дізнається про Божі створіння – від найдрібніших часточок до найвіддаленіших гігантських зірок або про будь-яку живу істоту (яка плаває, літає, ходить або плазує по землі), – тим більше дивується силі й мудрості Творця. Учені продовжують робити нові відкриття не тільки про різних тварин і рослин, але також про взаємодію живих організмів між собою. Чим більше вони дізнаються, тим більш дивовижним виявляється для них цей світ.

«Щелепа, мабуть, не є прикладом розумного задуму, швидше вона стала неідеальною адаптацією, яка виникла внаслідок природного добору, котрий, використовуючи наявний матеріал, змінив і вкоротив пащі ссавців до форми обличчя» (Оуен Гіндріх. Божий Всесвіт, с. 98, 99). Яку важливу деталь упустив цей християнин, котрий даремно намагався поєднати еволюцію з християнським світоглядом?

Безперечно, створений світ відкриває любов і могутність Творця. Однак у нашому світі також діє гріх, який вніс дисгармонію в досконалість Божого творіння. На Землі точиться велика боротьба. Усюди ми бачимо жахливі наслідки гріха: хвороби, смерть, природні катаклізми. Ніхто й ніщо на Землі не уникло цієї долі. Але навіть серед такого руйнування ми можемо побачити любов і могутність Творця. Важливо зосереджуватися не на поганому, а на чудовому. Наприклад, ми бачимо, як хвороба «блайт»^{*} руйнує вишню, знищуючи її плоди. Однак якою б поганою не була хвороба, вона не може стерти любов і доброту, виявлені в існуванні самого цього дерева, любов і доброту, які вказують на характер Творця.

Середа 11 січня

ТВОРІННЯ І ВИКУПЛЕННЯ

Прочитайте Івана 1:1-4. Яким чином Іван пов'язує творіння з викупленням? Чому ці два аспекти нероздільні?

Біблійні тексти недвозначно повідомляють про Бога-Творця і Бога-Викупителя. Цей зв'язок також свідчить про те, що теорію еволюції неможливо поєднати з Біблією, особливо у світлі того, що відбулося на Голгофському хресті. Адже якби це було можливо, значить Господь утілювався в еволюціонованого нащадка мавпи, створеного надзвичайно жорстоким циклом природного добору. І зробив Він це для того, аби знищити смерть – «останнього ворога» (1 Кор. 15:26)? Проте як смерть може бути «ворогом», якщо вона, за твердженням прихильників теорії еволюції, була засобом створення людей, рушійною силою природного добору? Господь повинен був витратити безліч представників виду людина, яка ходить прямо (*homo erectus*), гейдельберзька людина (*homo heidelbergensis*) та неандертальців (*homo neanderthalensis*), щоб зрештою одержати Свій образ і подобу в особі людини розумної (*homo sapiens*). Це означало б, що

Ісус прийшов спасти людство від того самого процесу, який Він, як Творець, використовував для творіння. Погодьтеся, звучить безглуздо.

Прочитайте Римл. 5:12. Як цей текст допомагає нам усвідомити, наскільки важливо для правильного розуміння Плану спасіння буквально сприймати творіння в книзі Буття?

Яким чином люди, котрі намагаються змішати еволюцію з Біблією, пояснюють описане в Біблії гріхопадіння? Чи використовував Бог такі прийоми, як жорстокість, себелюбство і придушення сильним слабкого, щоб створити морально бездоганну, безкорисливу істоту, яка пізніше «впаде» в стан жорстокості й егоїзму, і знову сильний домінуватиме над слабким? А потім цю людину доведеться або викупити, або остаточно знищити?

І знову абсурдність ситуації повністю її виключає. Єдина концепція, коли Голгофська жертва Христа і необхідність у викупленні мають сенс, – це біблійна концепція. Людство впало, а падіння означає зниження, деградацію, тобто люди перейшли від хорошого до поганого. Це стає зрозумілим тільки при буквальному розумінні книги Буття. З теорією еволюції все це не має сенсу. Ідея еволюції ніби насміхається і над гріхопадінням, і над жертвою Христа.

Четвер 12 січня

ТВОРІННЯ ТА ВІДНОВЛЕННЯ

Які дивовижні обітниці містять наведені тексти? Ісаї 65:17; Ісаї 66:22; 2 Петра 3:13; Об'явл. 21:4. Як ці обітниці пов'язані з біблійною моделлю творіння, описаною в перших розділах книги Буття?

Уся надія християн ґрунтується на обітницях про Нове Небо і Нову Землю – місце, де немає болю, сліз і смерті, які гріх приніс на нашу Землю. Без цих Божих підбадьорень і запевнень у нас не було б жодної надії. Обітниця про вічне життя чудова, але ми хочемо прожити вічне життя без жахів, прикростей і розчарувань цього світу. Що може бути гірше за вічну загибель, яка очікує нерозкаяних грішників? Або вічне життя у світі, де сум і біль є нормою, а не винятком?

Усе це приводить до дуже цікавого запитання про походження світу і роль Бога в процесі творіння, який так майстерно описаний у перших двох розділах книги Буття. Це запитання знову заганає в глухий кут як прихильників еволюції, так і тих, хто намагається об'єднати віру в Бога та віру в еволюційний розвиток світу.

Чи будуть Нова Земля і Нове Небо створені за Божим словом, тобто як описано в книзі Буття? Бог за надзвичайно короткий термін словом створив життя на Землі, повністю сформоване і розвинуте, де ніщо не було віддано на волю примхи, жорстокості або випадку.

Або ж процес створення Нової Землі і Нового Неба буде означати, що життю знову доведеться пережити радості і жахи природного добору, виживання протягом мільярдів років найбільш пристосованого, доки нарешті не з'являться Нова Земля й Нове Небо, «в яких проживає праведність» (2 Петра 3:13)?

Зрештою, якщо Бог першого разу використав еволюцію для створення світу, навіщо Йому другого разу чинити по-іншому? Якщо Він обрав цей засіб під час першого творіння, хіба він недостатньо хороший для другого?

Абсурдність ідеї, що Бог використовуватиме еволюцію для відтворення Неба і Землі, – ще один доказ абсурдності ідеї, що Він таким чином створив наш світ першого разу. Без сумніву, викуплення й обітниця Нового Неба і Нової Землі тісно пов'язані з буквальною розумінням творчого тижня.

Спробуйте уявити собі, яким був наш світ у його первозданній красі. Уявіть також, яким він буде після пересотворення. Наш розум і серце можуть лише частково уявити це. Чому ніщо в цьому світі не матиме жодного значення, якщо ми втратимо те, що Бог обіцяє нам та приготував для нас?

П'ятниця 13 січня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Протягом усіх років свого служіння Еллен Уайт беззастережно відкидала теорію еволюції.

«Це, – писала вона – найгірший вид безбожництва; оскільки для багатьох, хто заявляє про свою віру в біблійний опис творіння, це безбожництво завуальоване» (Ознаки часу, 20 березня 1879 р.).

«Чи погодимося ми заради "переваги" вивчати своє походження від мікробів, молюсків і людиноподібних мавп, відкинути твердження Святого Письма, таке величне у своїй простоті: „І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив ” (Бут. 1:27)?» (Е. Уайт. Виховання, с. 130).

«Коли Господь проголошує, що створив світ за шість днів, а сьомого дня спочивав, Він має на увазі день, який складається із двадцяти чотирьох годин, день, який Він відзначив сходом і заходом сонця» (Е. Уайт. Свідчення для проповідників, с. 136).

Питання для обговорення:

1. Ще однією проблемою, яка походить зі змішання теорії еволюції з ученням Біблії, є питання воскресіння мертвих наприкінці часу. Чи відбудеться цей процес миттєво, раптово (див. 1 Кор. 15:52)? Багато мерців уже протягом тисяч років перебувають у поросі земному, і від них майже нічого не залишилося. Але якщо Бог може відтворити їх миттєво, навіщо Він використовував би еволюцію, щоб створити перших людей?
2. На противагу загальновідомій концепції творіння, Чарльз Дарвін розробив свою теорію еволюції, використовуючи теологічні ідеї. Він говорив: «Мені здається, що у світі занадто багато страждань. Я не можу переконати себе в тому, що милостивий всемогутній Бог навмисно створив ос-паразитів, з явним наміром, щоб вони харчувалися живими тілами гусениць, або кішок, які мають полювати на мишей». Звичайно, милостивий всемогутній Бог цього не робив. Де Дарвін припустився помилки у своїх припущеннях і чому це вплинуло на нього так сильно, що він розробив настільки радикально хибну теорію походження людини?
3. Усім класом проведіть час на природі. Подивіться на чудеса і красу навколишнього світу. Водночас відзначте руйнацію, викликану гріхом. Чому завжди важливо пам'ятати про ці два аспекти і про те, що природа не може повністю відкрити нам Божий характер?

Висновок:

Незважаючи на численні спроби змішати біблійний світогляд з теорією еволюції, ці два вчення діаметрально протилежні. Християни повинні твердо дотримуватися буквального розуміння історії творіння, яке тісно пов'язане з Планом спасіння.

14-20 січня

БОГ – ВИКУПИТЕЛЬ

Біблійні тексти для дослідження: Римл. 1:18; Бут. 3:15; Римл. 16:20; 1 Петра 1:19; Марка 10:32-45; Матв. 27:46.

Пам'ятний вірш: *«Заколений Агнець достойний прийняти силу і багатство, мудрість, міць, честь, славу, благословення!» (Об'явл. 5:12).*

Провідна думка: Триєдиний Бог – не тільки наш Творець, а й Викупитель.

Зроллю Бога-Творця тісно пов'язана Його роль як Викупителя. Гріх настільки жахливий, настільки смертельний, настільки ворожий створеному світові, що тільки Сам Творець міг вирішити цю проблему. І Він вирішив її через Ісуса Христа.

«А нині, в Ісусі Христі, ви, що колись були далекими, кров'ю Христа стали близькими» (Ефес. 2:13). Не через діла, не через якісь наші заслуги, але винятково Його благодаттю, виявленою на хресті, ми, грішники, можемо бути викуплені Господом і «стати близькими» до Нього. Христос прийняв на Себе Божий гнів, щоб нікому з нас не довелося його пережити. У цьому суть Плану спасіння.

Павло також пише до церкви в Коринті, що «слово про хрест є безумством для тих, що гинуть» (1 Кор. 1:18). Для людського розуміння розп'яття – це ганьба. «...А для нас, які спасаємося, це – Божа сила» (там же). Бог, безмежно святий Творець, став жертвою задля злочинних людських душ, навіть задля Його відкритих ворогів, прийнявши на Себе покарання за їхні гріхи, щоб самим їм не довелося нести це покарання. Викуплення настільки глибоке, настільки незбагненне, що ми лише частково можемо зрозуміти його. Наш розум не спроможний збагнути всю глибину Божої любові до нас, проте ми можемо поклонятися нашому Творцю і Викупителю.

Неділя 15 січня

НА ХРЕСТІ

«Але Бог виявляє Свою любов до нас тим, що Христос за нас помер, коли ми були ще грішниками» (Римл. 5:8). Про що повідомляє цей текст?

На хресті, в одній із найбільш ганебних і болісних страт, Бог здобув перемогу над ворогом. Любов, справедливість і співчуття сплелися в єдиній дії. Бог прощає грішників, особисто заплативши за гріх та прийнявши на Себе покарання за нього. У розп'ятті Творець відкриває, яке дорогоцінне наше прощення.

Христос помер не для того, щоб запалити в Божому серці любов до нас. Ні, Ісус відкрив, що любов Отця – джерело викуплення, а не його наслідок (Івана 3:16, 17). Бог любить нас не тому, що за нас помер Христос, натомість Христос помер за нас тому, що Бог любить нас. Христос приніс викупну жертву не для того, аби переконати Отця полюбити тих, кого Він без цієї жертви ненавидів би. Смерть Христа не зародила любов, якої колись не було. Вона стала проявом любові, яка вічно перебувала в серці Бога. Ісус ніколи не переконував Отця любити нас. Зверніть увагу, як Він підкреслює цю істину в Івана 3:16, 17; 16:26, 27.

На жаль, ми втратили більшу частину знань про Бога, проти Котрого згрішили. Ми навіть не відчуваємо, що повинні багато в чому покаятися, бо не завжди усвідомлюємо, як сильно образили Бога своїми гріхами. Ми можемо навіть не уявляти, який страшний гріх. Духовна байдужість часто мінімізує огиду до гріха. А оскільки ми більше не відвертаємося від гріха, нам важко зрозуміти, що гріх викликає Божий гнів.

Павло не боїться обговорювати питання Божого гніву. Що він пише з цього питання в Римл. 1:18?

Ці сильні слова задають тон обширному міркуванню про загальну схильність до гріха, яке Павло продовжує розвивати у двох наступних розділах (Римл. 3:20).

Надзвичайна вістка Євангелія полягає в тому, що Бог – і Переможець наших гріхів, і Жертва за них. У результаті цієї подвійної ролі наш святий Бог зберіг Свій заповіт із нами, грішними порушниками цього заповіту. Божа любов не веде до покірної терпимості до гріха і зла, а здобуває тріумфальну перемогу над ними. Бог є любов, і саме тому Він протистоїть гріху і злу, які розбещують та знищують Його улюблених дітей. Смерть Христа на хресті – це ціна, яку Його любов платить за те, щоб ненавидіти гріх, але любити грішників.

Як сильно ви ненавидите гріх?

Понеділок 16 січня

ЄВАНГЕЛІЄ В СТАРОМУ ЗАВІТІ

Коли була дана перша обітниця спасіння і що вона означає? Бут. 3:15.

Мова розповіді про цю подію вражає. Адам та Єва згрішили, і Бог повідомив їм про велику боротьбу, зобразивши її в яскравих образах «ворожнечі» між двома протиборчими сторонами. Ця обітниця стала дорогоцінною надією для людських сердець, тепер підвладних гріху. Людство одержало запевнення, що боротьба не буде вічною, бо одного разу голова ворога буде розтрощена. Наведені вірші не тільки відкривають суть великої боротьби, а й повідомляють, чим вона завершиться.

Лейтмотив тексту Бут. 3:15 ми зустрічаємо й у посланнях апостола Павла. Про що він пише в Римл. 16:20 і на чому наголошує?

В уривку Бут. 22:1-19 Мойсей також змальовує образну картину викуплення. Що ми дізнаємося про викупну жертву Христа з цієї розповіді?

Зверніть увагу на часте повторення слів «батько» і «син», а також на опис їхнього сходження на гору для жертвоприношення. Син несе дрова, а батько – усе необхідне для жертвоприношення (вогнь і ніж). Ісак – міцний юнак, значно сильніший за свого старого, змученого переживаннями батька, тому міг би легко подужати Авраама. Натомість ми бачимо два чуда: батько жертвує своїм сином, а син жертвує своїм життям.

Яка сильна ілюстрація жертви Христа заради нас! Ця сцена, якою б сильною і хвилюючою вона не була, стала лише відображенням тієї події, коли через багато століть інший Батько приніс у жертву Свого Сина. Тільки цього разу ягняти не було. Син Сам помер на вівтарі. Отець віддав Свого Сина, а Син віддав Своє життя.

Тоді на горі Морія світові відкрилася дуже яскрава образна картина (але все-таки лише образна) Плану спасіння та ціни, яку потрібно було заплатити за викуплення людства від гріха.

Вівторок 17 січня

ВИКУПЛЕННЯ В КНИЗІ ПРОРОКА ІСАЇ

Дорогою до Емауса Ісус указав двом розчарованим учням на викуплення, пояснюючи його «від Мойсея та від усіх пророків» (Луки 24:27). На які тексти інших пророків міг посилатися Ісус, говорячи про викуплення?

Цілком імовірно, що одним із пророків, на яких посилався Ісус, був Ісаїя.
Прочитайте Ісаї 53, де змальований Страдник. Які деталі цього розділу допомогли вам повніше усвідомити дивовижну жертву Христа?

Хоч розділ торкається різних аспектів, на першому плані одна думка – замісна роль Страдника. Постійно наголошується, що Він розплачується за гріхи інших. Знов і знов повторюється, що центр викуплення і спасіння – смерть Ісуса заради нас. Як грішники, котрі порушили Божий Закон, ми ніяк не можемо самі виправити своє становище перед Богом. Усі наші добрі діла не можуть ліквідувати прірву між нами і Богом. Єдиний спосіб спасти нас полягав у тому, щоб Ісус зазнав кари замість нас, а потім запропонував нам Свою досконалу праведність, яку ми одержуємо через віру.

Якби наші діла могли дати нам спасіння, Ісусові не довелося б помирати. Той факт, що Він помер і що викуплення вимагало Його смерті, є доказом даремності наших зусиль заслужити спасіння власними ділами. Спасіння – це винятково дар благодаті.

Прочитайте 1 Петра 1:19; 2:21-25. Як Петро використовує текст Ісаї 53 для пояснення викупної смерті Христа заради нас?

Текст Ісаї 53 являє собою, можливо, найбільш ясне теологічне пояснення Голгофської жертви, недвозначно показуючи, що Христос помер за нас, зазнав покарання, якого заслуговували ми.

У контексті Ісаї 53 подумайте про останні години життя Христа. Пригадайте, що довелося пережити задля нас нашому Богові, Творцеві, Одній з Осіб Божества. Як ми можемо глибше усвідомити ціну нашого спасіння?

Середа 18 січня

ЄВАНГЕЛІЯ ТА РОЗП'ЯТТЯ

Незважаючи на дивовижне втілення Христа, на Його притчі, вчення й усі здійснені Ним чудеса, не це було центром Його життя. Домінуючою думкою Ісуса було те, що Він віддає Своє життя. Якими б чудовими не були Його народження та служіння, велика місія Його життя полягала в Його смерті.

У чотирьох Євангеліях ми бачимо, як Ісус намагається підготувати учнів до Своєї смерті. Однак їхні надії на те, що Месія відновить царство, перешкодили їм усвідомити слова Ісуса.

Прочитайте Марка 10:32-45. Як Ісус описує Його майбутню страту? (в. 33, 34). З яким проханням звернулися до Нього Яків та Іван? (в. 35-37). Як відповів Господь? (в. 42-45).

Увечері напередодні Своєї смерті Ісус разом зі Своїми учнями святкував Пасху. Потім Він дав вказівку, що Вечерю слід відзначати доти, доки Він не повернеться знову.

Дане Христом повеління про Вечерю Господню (встановлений Ним Самим пам'ятний акт) є нагадуванням не про Його втілення, чудеса, притчі і проповіді, а про Його смерть. Христос найбільше бажав, щоб ми пам'ятали саме про Його смерть.

У всіх чотирьох Євангеліях особливо виділені події, пов'язані з розп'яттям. Чудо втілення згадують тільки Матвій і Лука. Тільки у двох розділах у кожному з їхніх Євангелій згадуються зачаття і народження Христа. Марко й Іван пропускають інформацію про народження Христа і відразу починають розповідь з Його служіння.

Однак усі чотири автори особливо акцентують увагу на останньому тижні життя Христа і, звичайно ж, на Його смерті. Прочитайте чотири Євангелія та відзначте особливу увагу до кількох останніх днів життя Христа. Останній тиждень життя Ісуса, який завершився Його смертю, займає від третини до половини всієї євангельської розповіді. Увагу кожного читача євангелісти звертають на велике викупне діяння, яке наш Творець звершив заради грішного людства.

Проаналізуйте своє життя, своє минуле, помилки, гріхи. Чи можливо викупити їх? Чому смерть Ісуса заради нас має бути центром нашого життя? На що можна було б надіятися, якби Ісус не здійснив нашого викуплення?

Четвер 19 січня

ВИГУК НА ХРЕСТІ

Немає нічого більш руйнівного для нашого розуміння викупної жертви Христа, ніж сентиментальність, яка сьогодні часом полонить християнство в спробі пристосувати Євангеліє до сучасного світогляду. Ми завжди повинні покірно визнавати, що жодні наші слова не можуть віддати належне Богові, особливо коли ми говоримо про викуплення. Однак при цьому ми повинні уникати спокуси применшити значення смерті Христа до «прикладу безкорисливої любові». Звичайно, жертва Христа – це приклад любові, але з огляду на наше становище як грішників, викуплення вимагало більшого, ніж просто демонстрації любові. Воно вимагало, щоб Син Божий прийняв на Себе удар Божого гніву щодо гріха.

На хресті Христос вигукнув: «Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?» (Матв. 27:46). Як ми повинні розуміти ці слова? Чому в Христа вихопився цей зойк розпачу і як ця приголомшлива істина допомагає нам зрозуміти ціну нашого спасіння від гріха?

«Господь слави помирав на хресті, щоб викупити грішний людський рід... На Христа, нашого Заступника і Викупителя, були покладені гріхи всіх нас. Він був зарахований до злочинців, щоб спасти нас від осудження Закону... Спаситель не міг бачити, що чекає Його за порогом смерті... Усвідомлюючи, яким огидним є гріх для Бога, Христос боявся, що буде навіки розлучений з Отцем... Саме усвідомлення гріха, який Він узяв на Себе і який накликав на Нього гнів Отця, зробило такою гіркою чашу Його страждань і розірвало серце Божого Сина» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 752, 753).

Ісус адресує Свою молитву «Богові», а не «Отцеві», як Він завжди робив. Вигук Ісуса на хресті – це не тільки свідчення про Божу любов до людини. Це Сам Бог помирав тією смертю, від якої ми можемо звільнитися, смертю, котру в протилежному випадку гріх приніс би всім нам.

Три Євангелія повідомляють про вигук Ісуса на хресті в момент смерті. Він же згадується навіть у Посланні до євреїв: «Він, перебуваючи в Своєму тілі, з великим риданням і слізьми заніс благання і молитви до Того, Який може спасти Його від смерті» (Євр. 5:7). Зойк залишеного Ісуса – найболісніший зойк у всій Біблії. У ньому ми бачимо, через що Сам Господь був готовий пройти, щоб дарувати нам спасіння.

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Якою невмілою і нездібною я відчуваю себе, намагаючись висловити те, що горить у моїй душі і пов'язане з місією Христа!.. Я не знаю, як виразити словами або описати пером величну тему викупної жертви. Я не знаю, як викласти ці теми, зберігши живу силу, з якою вони відкриті мені. Я тремчу від страху, боячись принизити великий План викуплення спрощеними, прісними словами» (Е. Уайт. Вибрані вісті, т. 3, с. 115).

«Безмежна милість і любов Ісуса, Його жертва ради нас заслуговують серйозного та благоговійного роздумування. Ми повинні зосередити свою увагу на характері нашого дорогого Викупителя і Заступника... Якщо ми будемо присвячувати час для роздумів про небесні істини, наша віра й любов міцнітимуть, молитви будуть прийнятними Богові, бо в них буде дедалі більше віри та любові. Це будуть свідомі палкі молитви. Ми покладатимемо всі надії на Ісуса, маючи щоденний живий досвід у тому, що Його сила спасає всіх, хто приходять через Нього до Бога» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 89).

Питання для обговорення:

1. Святе Письмо відкриває, що Бог любить грішників і ненавидить гріх. Деякі християни визнають лише одну з цих характеристик. Чому це неправильно? Чому любов Бога до грішників – це одна з причин Його гніву щодо гріха?
2. Божя любов несхожа на слабку і часом непостійну прихильність, яку ми відчуваємо один до одного. Яким чином дії Христа як Спасителя свідчать про Божу любов?
3. Як наше розуміння Божої святості на противагу нашій гріховності допомагає нам краще усвідомити, чому наше спасіння коштувало так дорого?
4. Поміркуйте над історією Авраама й Ісака, описаною в Бут. 22. Яким чином вона допомагає нам зрозуміти значення жертви Христа заради нас? Які ще важливі істини ми відкриваємо для себе завдяки цій історії?

Висновок:

Від перших сторінок книги Буття Біблія вказує на смерть Ісуса на хресті задля нашого викуплення від вічної смерті, яку спричинив гріх. Хоч у Біблії використовуються різні символи і метафори для пояснення смерті Христа, центр усього – Його замісна роль, так яскраво змальована в Ісаї 53. Якщо нам необхідний доказ того, що діла не можуть нас спасти, ми знаходимо його в смерті Христа на хресті. І що грішні істоти можуть додати до цього?

21-27 січня

БОГ БЛАГОДАТІ І СПРАВЕДЛИВОСТІ

Біблійні тексти для дослідження: 1 Кор. 3:13; 2 Кор. 5:10; Бут. 3, 6; Івана 3:17-21; Об'явл. 14:6, 7.

Пам'ятний вірш: *«Бо Бог приведе кожную справу на суд, і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе!» (Екл. 12:14).*

Провідна думка: Тема Божого суду так само яскраво представлена в Біблії, як і тема спасіння. Ці два вчення взаємопов'язані одне з одним.

Солдат стояв біля старого чоловіка, якого мав стратити. Провина старого полягала тільки в тому, що він виявився «не тієї» раси і «не тих» релігійних переконань. Коли солдат підняв пістолет, старий запитав: «Чи знаєш ти, що на Небесах є Бог, Який бачить усе й одного разу судитиме тебе за твої діяння?»

Наступної миті пролунав постріл.

Це яскравий приклад світського суспільства. Не світського уряду (котрий не ставить одну релігію вище за іншу), а світського, секуляризованого суспільства, де немає більш високого стандарту, ніж правила, встановлені самим суспільством. Це суспільство позбавлене розуміння трансцендентності, усвідомлення існування вищої влади, Бога або моральних стандартів, більш великих, аніж щось людське. Тут смертні займають місце Бога, а єдиними суддями є подібні до тебе ж люди, а також власна совість (або те, що від неї залишилося).

Однак, згідно з Біблією, розстріляний старик мав рацію: на Небесах є Бог, Він знає все і судитиме всіх.

Протягом тижня ми будемо досліджувати цей важливий аспект діянь Бога і побачимо, що навіть у суді Він виявляє Свою дивовижну благодать.

Неділя 22 січня

СУДНИЙ ДЕНЬ

Тема Божого суду червоною ниттю проходить через усю Біблію. І на відміну від загальноприйнятої думки, суд не протилежний спасінню та не суперечить Євангелію. У Святому Письмі обидві теми сплетені воедино від Буття до Об'явлення.

І це не дивно. Суд і спасіння відображають два аспекти характеру Бога: Його справедливість та милість. Тому ми не повинні протиставляти суд і спасіння, як не протиставляємо справедливість і благодать Бога. Зробити це — значить позбавити обидві теми повноти і взаємозалежності.

Зверніть увагу на цікавий момент: у Новому Завіті більше говориться про суд, ніж у Старому.

Прочитайте наведені вірші. Про що вони повідомляють? Хто буде суджений? Які події зображені в цих текстах? Що тут говориться про природу й істинність Божественного суду?

Екл. 12:13, 14

1 Кор. 3:13

2 Кор. 5:10

Євр. 10:30

Матв. 16:27

Об'явл. 20:12

Об'явл. 22:12

Матв. 12:36, 37

1 Петра 4:17

Об'явл. 14:6, 7

Це лише кілька текстів із тих, які ясно повідомляють про суд. Як ми вже зазначали, у Новому Завіті чимало текстів докладно й чітко розкривають роль Божого суду. Цей факт однозначно спростовує думку, ніби Божий суд якимось чином суперечить новозавітній концепції Божої благодаті. Ми повинні прийняти істини про суд і благодать як взаємозалежні Божественні істини. Протиставляти їх – значить не розуміти повноти Євангелія.

Понеділок 23 січня

СУД І БЛАГОДАТЬ В ЕДЕМІ

Поміркуйте: до гріхопадіння не було необхідності в благодаті, оскільки нічого було прощати і покривати. Те ж саме можна сказати і про засудження. До гріхопадіння не було за що судити, засуджувати або карати. Благодать та засудження з'явилися (принаймні щодо людей) тільки через людський гріх.

Прочитайте в Бут. 3 розповідь про гріхопадіння. Яким чином тут розкриті теми суду і благодаті?

Сатані вдалося принести в цей світ гріх, унаслідок якого все змінилося. Однак Господь негайно втрутився, звертаючись до Адама: «Де ти?» Не слід думати, що запитання Бога пролунало з осудом. Натомість це було запрошення прийти до Того, Хто створив і любить людей. Це був заклик відвернутися від ошуканця та повернутися до Творця.

Зауважмо також, що перші слова Бога в грішному світі – це запитання (див. Бут. 3:9, 11, 13). Закінчивши ставити запитання, Бог засуджує змія.

Якими словами Бог засуджує змія? Бут. 3:15.

Як тільки Бог засудив змія, Він відразу ж дав людині першу обітницю благодаті, викуплення і спасіння. І тільки *після* цієї Доброї вістки-обітниці Він виголошує суд над людьми. Хоч вони згрішили, Бог насамперед пропонує їм надію і благодать. Вирок прозвучав на фоні благодаті. Таким чином, ще до свого засудження людина отримала обітницю благодаті для всіх, хто її прийме.

У той момент сатані було вже надто пізно щось змінювати, його знищення гарантоване. Але, виголошуючи засудження чоловіка та жінки, Бог повідомив про Свою благодать.

Відразу після гріхопадіння Бог засудив гріх і запропонував благодать. Хоч Бог мав засудити гріх, обітниця благодаті вже існувала і ніколи не втрачала своєї сили, вона завжди була доступною всім, хто приймав її.

Яким чином Господь може звертатися до вас, намагаючись знайти, як Адама? Що змушує вас ховатися від Бога? Чому розуміння благодаті – важливий крок до того, щоб відповісти на Його заклик наблизитися до Нього, відвернувшись від спокусника?

Вівторок 24 січня

ПОТОП

Критики Біблії часто заявляють, що в інших стародавніх цивілізаціях також є історії про великий потоп. Вони наголошують, що біблійна оповідь не є унікальною, оригінальною, правдивою, що це лише повторення більш древніх легенд і міфів.

Проте люди, котрі вірять у Біблію як Слово Боже, вважають історії інших цивілізацій підтвердженням правдивості біблійної історії про всесвітній потоп. Потоп був, і книга Буття описує цю подію. Розповідь у книзі Буття відрізняється від інших версій. Одна з них, наприклад, розповідає про людей, які під час нічного бенкету занадто шуміли і заважали богам спати. Невиспані розлючені боги наслали потоп, щоб покарати людей.

Які причини Божого суду наведені в біблійній розповіді про потоп? Бут. 6:5.

Думка про те, що люди виявилися такими негідними, що заслуговували лише смерті і знищення, не є чимось незрозумілим для нас, особливо зараз, коли зла у світі стає дедалі більше. Хоч декотрі і висміюють християнський погляд на гріховність людей, однак він

постійно знаходить своє підтвердження. Те, що ми здатні на добрі вчинки, не робить нас добрими. Зрештою, американський гангстер Аль Капоне любив дітей, був надзвичайно щедрим і добре ставився до друзів. Але хто може назвати його хорошою людиною?

У чому виявилася Божа благодать напередодні всесвітнього потопу, особливо під час наближення виконання вироку? Бут. 6:14-22; 2 Петра 2:5.

Будуючи ковчег, Ной попереджав світ про майбутній суд. Людям був дарований час благодаті, увесь світ одержав шанс залишити свої гріховні вчинки та прийняти Боже спасіння. Еллен Уайт писала: «Якби мешканці допотопного світу повірили застереженню і розкаялися у своїх лихих вчинках, то Господь відвернув би Свій гнів» (Патріархи і пророки, с. 97). Ковчег пропонував захист від майбутніх нещасть кожному, хто прислухається до застереження. Без сумніву, суд мав відбутися. Однак спасіння пропонувалося всім бажаючим доти, доки не стало занадто пізно і двері благодаті зачинилися.

Як часто Бог виявляв до вас благодать? Звичайно, ви не зможете перелічити всі такі випадки. Як ви можете навчитися більше довіряти цій благодаті і дозволити їй перетворити вас за образом Христа?

Середа 25 січня

ЗАСУДЖЕННЯ І БЛАГОДАТЬ

Майже кожен знайомий з текстом Івана 3:16. Наступні вірші допомагають конкретизувати і краще зрозуміти його.

Прочитайте Івана 3:17-21. Що в цьому уривку говориться про суд? Про благодать? Як наведені тексти розкривають спільну дію благодаті і суду?

Слово, перекладене в 17-му вірші як «судити», дослівно означає «засудити». Однак навіть зі словом «судити» контекст свідчить, що йдеться саме про засудження, та й у багатьох інших текстах Біблії Бог ясно дав зрозуміти, що світ буде засуджений.

У цьому вірші розкриваються дві теми: суд (засудження) і благодать, які тісно переплетені. Необхідно, щоб справедливий Бог засудив гріх і все зло, яке гріх приніс із собою. Водночас Божа благодать пропонує всім винним оправдання, яке вони отримують через віру в Ісуса Христа.

«Хто вірить у Нього, не буде засуджений» (Івана 3:18). Ось про що говорить цей текст. Усе так просто. Праведність Христа покриває віруючого, тому він не буде засуджений ані зараз, ані під час суду.

За що, згідно з наведеним вище уривком, будуть засуджені люди?

Відповідно до уривка, людство засуджене, адже всі згрішили і заслуговують на смерть, спричинену гріхом. Ці тексти спростовують думку, ніби після розп'яття все людство автоматично було виправдане. Однак увесь засуджений світ одержав можливість спасіння тільки завдяки Голгофській жертві – викупній жертві Ісуса Христа, достатньої для всіх людей. Усі засуджені, проте всі, хто через благодать Христа приймає запропоноване спасіння, – прощені, виправдані і викуплені Ісусом. Їхній вирок скасований завдяки заслугам Христа, і віруючі отримують Його абсолютну праведність.

Справді, що значить благодать, якщо немає покарання? Як покарання та вирок передбачають наявність суду, так і благодать може виявитися лише за певних умов. Якщо немає суду (і засудження), отже, немає необхідності в благодаті. Сама ідея благодаті практично вимагає наявності засудження. Тому ми маємо всі підстави, аби розглянути зв'язок між благодаттю і судом.

ЧАС СУДУ

«Тож не бійтеся їх, бо немає нічого прихованого, що не відкриється, і нічого таємного, що не стане відомим» (Матв. 10:26).

Коли ми дивимося на сучасний світ, нам неважко зрозуміти концепцію суду і засудження. Необов'язково бути віруючим християнином, аби зрозуміти, що з людством щось зовсім не так. Не можна не помітити, який жахливий хаос панує в усьому, що ми робимо. Один поет написав такі слова: «Я плакав при народженні і тепер щодня бачу чому». Хто не ставав жертвою людського лицемірства, егоїзму, жадібності? А хто сам у якийсь момент не був жадібним або егоїстичним, виправдовуючи свої злі вчинки?

Тому, якщо Бог справедливий і якби справедливість була єдиною рисою Його характеру, хто з нас зміг би стати перед Ним і бути виправданим? Якщо Господь знає навіть наші потаємні справи (Екл. 12:14) (не кажучи вже про те, що ми робили привселюдно), який шанс мав би навіть найбільш праведний із нас у день Божого суду, коли всі ці таємниці будуть розкриті?

На щастя, наш Бог — також Бог благодаті. Увесь План спасіння був задуманий для того, щоб в ідеалі кожна людина була звільнена від засудження, якого вимагає Божа справедливість. Без благодаті ми всі були б знищені дією Божої справедливості. Тому наша єдина надія перед лицем праведного Бога – Його благодать.

Прочитайте вістку першого ангела в Об'явл. 14:6, 7. Як ці тексти розкривають зв'язок між справедливістю і благодаттю Бога? Яким чином наведені вірші перегукуються з темами Бут. 3 та зображенням там зв'язком між благодаттю й засудженням?

Необхідно відзначити: перш ніж попередити, що «прийшла година Його суду», ангел проголошує «вічне Євангеліє». Так і має бути, інакше Божий суд засудить усе людство. Ніхто не матиме шансів, адже всі згрішили, усі порушили Божий Закон. Серед останніх застережень цьому світові проголошується Божа благодать, інакше всі без винятку будуть засуджені. Без благодаті яку вістку ми могли б повідомити світові, крім вістки про те, що Бог збирається знищити всіх і надії на спасіння немає? На щастя, в основі нашої вістки лежить «вічне Євангеліє».

Яку роль виконуєте ви в поширенні вістки про справедливість і благодать? Що ще ви могли б зробити для її поширення, адже кожен із нас може зробити ще більше, чи не так?

П'ятниця 27 січня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Як взаємодіють благодать і справедливість? Дух Пророцтва відповідає на це запитання:

«У той час, коли Ісус благає за викуплених Його благодаттю, сатана звинувачує їх перед Богом як порушників Закону. Великий ошуканець намагався посіяти в них сумніви, недовіря до Бога, відлучити від Його любові, спонукати порушувати Його Закон. А тепер він указує на їхнє життя, вади характеру, на їхню несхожість на Христа, яка ганьбить їхнього Викупителя, на всі гріхи, до яких він сам їх спокусив; і на підставі всього цього сатана заявляє на них права як на своїх підданих.

Ісус не виправдовує їхні гріхи, але вказує на розкаяння, віру і, благаючи простити їх, Він підносить Свої поранені руки перед Отцем та святими ангелами і каже: *Я знаю їх на ім'я. Я записав їх на долонях Моїх рук*» (Е. Уайт. Велика боротьба, с. 484).

Питання для обговорення:

1. Як наведена вище цитата допомагає зрозуміти роль благодаті на суді? Як Еллен Уайт описує вірний Божий народ і чому це так важливо? Наскільки ясно ви бачите себе в цьому описі?
2. Уявіть собі, що ви стоїте перед Богом, коли відкрилося все, що ви будь-коли робили, – і добре, і погане. Наскільки впевненими ви себе почували б? Чи змогли б ви стати перед Богом, спираючись тільки на власні добрі діла, навіть ті, які робили з найкращих спонукань? Ви справді вважаєте, що їх було б достатньо, аби спокійно стояти перед Творцем? Як ваша відповідь допомагає вам зрозуміти необхідність у благодаті?
3. Яку смертельну духовну пастку містить така думка: якщо ми спасаємося благодаттю, значить наші вчинки не мають жодного значення? Як ви можете захиститися від цього самообману?

Висновок:

Наш Бог – Бог справедливості, а справедливість вимагає засудження винного. Але Він також Бог благодаті, яка прощає винного. Наскільки ж важливо нам, адвентистам сьомого дня, які проголошують Трьохангельську вістку, розуміти ці дві Божественні істини і те, що вони відкривають нам про Бога!

28 січня – 3 лютого

СВЯТІСТЬ БОГА

Біблійні тексти для дослідження: Матв. 11:10; Марка 1:2; Бут. 2:3; Йова 42:5, 6; Луки 5:1-11; Луки 4:31-36; Ісаї 6:1-3; Об'явл. 4:8, 9.

Пам'ятний вірш: *«Звеличуйте Господа, нашого Бога, і вклоняйтеся перед горою святою Його, – бо Святий Господь, Бог наш!» (Псал. 99:9).*

Провідна думка: Писання приділяє багато уваги істині про святість Бога. Яку роль святість відіграє в Плані спасіння? Яким чином знання про святість поглиблює наше розуміння Бога?

Одне з головних тверджень усіх біблійних авторів – твердження про існування Небесного Бога. Ніхто з цих авторів не висловлює ані найменшого сумніву з цього приводу, ніхто не намагається це довести. Існування Бога – основна думка Писання, як аксіома в геометрії, котру приймають без доказів.

У 66 книгах Біблії ми знаходимо доступний для нашого сприйняття опис характеру Бога та Його ставлення до нас, грішних творинь, яких Він прагне викупити.

Протягом тижня ми з благоговінням зосереджуватимемо нашу увагу на основоположному аспекті природи Бога – Його святості. Так, Бог є любов. Він пропонує нам називати Його Отцем. Бог явив Себе як довготерпеливий, вибачливий, дбайливий.

Однак, згідно з Біблією, основоположним моментом нашого розуміння Бога є усвідомлення Його святості. У Старому і Новому Завітах головною канвою об'явлень Бога про Себе є Його святість. І ця тема проходить через усю Біблію.

Що означає святість Бога? Як Біблія описує її? Яким чином ми, несвяті творіння, пов'язані з таким Богом?

Неділя 29 січня

«НАПИСАНО»

Навіть поверхове дослідження історії Божого народу показує, що людям завжди було простіше створити власне уявлення про Бога і поклонитися цьому уявленню, а не Самому Богові, про Якого говорить Біблія. Як писав скептик Вольтер: «Бог створив людину за Своїм образом і подобою, а людина відповіла Йому тим самим». Ми можемо навіть не усвідомлювати, що наше розуміння Бога є неповним або навіть помилковим.

Тому нам необхідно звернутися до Писання і порівняти своє розуміння Бога з тим, що написано в Біблії. Досліджувати необхідно як Старий, так і Новий Завіти, тому що Господь звертається до нас через обидва Завіти. Це дуже важливо, оскільки деякі вважають, що Бог Нового Завіту відрізняється від Бога Старого Завіту. Адвентисти сьомого дня не приймають такої ідеї, бо вона суперечить Біблії.

Які фрази неодноразово зустрічаються в текстах старозавітних пророків? Єрем. 7:1-3.

Багаторазово в пророчих текстах Старого Завіту зустрічається фраза «Так говорить Господь». Дане словосполучення мало нагадувати читачам: це не просто пророк говорить про Бога, натомість Бог говорить про Себе через пророка.

Водночас у Новому Завіті знову й знову зустрічаються посилання на Старий Завіт. Уся теологія Нового Завіту тісно пов'язана зі Старим. Наприклад, як можна зрозуміти жертву Ісуса без розуміння системи жертвоприношення, описаної в Старому Завіті? Ісус неодноразово посилався на старозавітні тексти, щоб підкріпити Свої слова. Так само робили й автори новозавітних книг. Увесь Новий Завіт стоїть на теологічній основі Старого Завіту. Немає жодних підстав для розділення Старого і Нового Завітів. Усе Писання, обидва Завіти богонатхненні (2 Тим. 3:16).

Прочитайте наведені тексти. Як вони допомагають нам побачити зв'язок між Новим і Старим Завітами? Що вони повідомляють нам про те, як Ісус та автори новозавітних книг ставилися до Старого Завіту? Матв. 4:4; 11:10; Марка 1:2; 7:6; Івана 12:14, 15; Дії 13:33; Римл. 3:10; Гал. 3:13; 1 Петра 1:16; 1 Кор. 5:7.

Марк Твен одного разу сказав, що його непокоять не ті вірші Біблії, яких він не розуміє, а ті, які розуміє. А що непокоїть у Біблії вас? Знаючи, що Біблія говорить про себе (2 Тим. 3:16), як ми повинні ставитися до тих її текстів, котрих не розуміємо і котрі можуть навіть не подобатися нам? (Див. також 1 Кор. 13:12).

Понеділок 30 січня

ВІДОКРЕМИТИ

Коли вперше в Писанні згадується концепція «святості» (це слово походить від того самого кореня, що й слово «освячений»)? Бут. 2:3. Наскільки важливий факт, що першим святом у Біблії названий час?

Цей текст дає перше поняття про святість. Він показує, що один період часу має бути відокремлений від усіх інших. Сам по собі сьомий день нічим не відрізняється від будь-якої іншої 24-годинної доби. Різниця полягає в тому, що Бог освятив цей день, відокремивши його від усіх інших днів тижня.

Єврейське слово, перекладене тут як «освятив», означає «робити святом», «оголошувати святом». Святість у цьому випадку означає, що «святе» містить у собі щось особливе, що відрізняє його від усього іншого. Бути святом означає бути унікальним, відрізнитися, як і субота відрізняється від інших днів тижня.

Певною мірою ця ідея має допомогти нам зрозуміти святість Бога. Бог відрізняється від усього, що існує у створеному світі. Він трансцендентний, значно більший за все, що ми можемо осмислити, бо перебуває за межами людських можливостей розуміння.

Як наступні тексти допомагають нам зрозуміти святість Бога? Вих. 15:11; 1 Сам. 2:2; Псал. 86:8-10; Псал. 98:1-3; Ісаї 40:25.

Концепція святості допомагає нам зрозуміти різницю між святом Богом та грішними людьми. Бог відокремлений від нас не тільки тому, що Він – Творець, а ми – творіння, а й тому, що ми грішні створіння. Це має допомогти нам краще зрозуміти, що Христос зробив для нас.

Хоч ми створені за образом і подобою Бога, у чому ми радикально відрізняємося від Нього? Як ця різниця допомагає нам зрозуміти нашу потребу в Спасителі? Складіть перелік таких відмінностей і принесіть його на урок Суботньої школи.

Вівторок 31 січня

КАЯТТЯ В ПОРОСІ Й ПОПЕЛІ

Зазнавши нелюдських мук від рук сатани, Йов вигукнув: «Тільки послухом уха я чув був про Тебе, а тепер моє око ось бачить Тебе... Тому я зрікаюсь говореного, і каюсь у поросі й попелі!...» (Йова 42:5, 6). Що ця реакція відкриває нам про святість Бога і людську гріховність? Яким чином реакція Йова на пережите проголошує Євангеліє?

Пророк Єзекиїль, якого Бог милостиво послав до ізраїльського народу, котрий перебував у вавилонському полоні через свою невірність, також пережив почуття великого благоговіння в присутності Бога. Як це відбулося? (Єзек. 1:28).

Після того, як Яків обманув свого батька Ісака і брата-близнюка Ісава, йому довелося втекти з дому. Як Яків відреагував на нічне видіння небесної драбини і на слова Бога? (Бут. 28:16, 17).

Поки народ ізраїльський залишався біля гори Синай, Господь зійшов на гору в хмарі та проголосив Мойсеєві Своє Ім'я. Якою була реакція Мойсея? (Вих. 34:8).

Пророк Даниїл, котрий жив під час вавилонського полону і займав високу державну посаду, також отримав важливі видіння від Бога.

Хоч небесні посланники неодноразово запевняли Даниїла, що він любий для Бога, як він відреагував на видіння Господа? Як ви думаєте, чому його реакція була саме такою? Дан. 10:5-8.

Хоч перераховані люди були вірними, благочестивими, праведними і навіть пророками, їхня реакція на Божу присутність – це страх, трепет і поклоніння. Безперечно, однією з причин цього було почуття власної негідності і гріховності в присутності безмежної святості Бога. Наведені вище тексти вказують на необхідність у Спасителі, у Посереднику, Який стане мостом через прірву між святим Богом та гріховними створіннями. Таким Посередником і Спасителем став Ісус.

Якби ви зустрілися зі святим Богом, як ви вважаєте, якою була б ваша реакція? Чому?

Середа 1 лютого

ВІДІЙДИ ВІД МЕНЕ!

У Старому Завіті ми часто читаємо про те, як люди відповідали святому Богові. А що можна сказати про Новий Завіт? Деякі сучасні християни стверджують, що в Старому Завіті міститься примітивний застарілий опис Бога, Котрий був гнівливим і дуже жорстоким. Але коли прийшов Ісус, Він став Богом благодаті й любові. Проте таке розуміння Божого характеру – хибне, оскільки Бог незмінний.

Що повідомляють про Божу святість новозавітні автори? Наприклад, прочитайте Луки 5:1-11. Як цей текст свідчить про незмінність учення про святість Бога в Старому і Новому Завітах?

Після того як учні безрезультатно рибалили цілу ніч, Ісус дарував їм надзвичайно багатий улов риби. Природною людською реакцією на таку милість могла бути вдячність Ісусові за чудову підтримку. Однак Петро був зосереджений на іншому. Він відреагував так само, як і старозавітні персонажі, котрі побачили Господа.

«Але Петро вже не думав ні про човни, ні про рибу. Це чудо, як жодне інше, свідком яких він був, продемонструвало Божественну силу. В Ісусі він побачив Повелителя природи. Присутність Божества відкрила Петрові його власну гріховність. Любов до Вчителя, сором за своє невір'я, вдячність за милосердя Христа, і понад усе – почуття власної порочності в присутності безмежної Чистоти переповнили Петра. У той час як його друзі вибирали рибу, Петро впав до ніг Спасителя і вигукнув: *“Відійди від мене, бо я грішний чоловік, Господи!”*» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 246).

Чому Петро так відреагував? Тому що він був не в Едемському саду, де Адам і Єва до гріхопадіння насолоджувалися присутністю Бога, спілкуючись із Ним віч-на-віч. Цей тісний зв'язок був порушений відразу після гріхопадіння. Люди втекли від обличчя Господа і сховалися від Нього. Приклади такої реакції ми знаходимо в усьому Писанні. Коли людина по-справжньому зустрічається з живим Богом, першою її реакцією буває жах від усвідомлення реальних глибин власної гріховності.

Коли востаннє ви реально побачили свою гріховну природу? Жахливе видовище, чи не так? У Кому ваша єдина надія і чому?

Четвер 2 лютого

ОСОБЛИВІ СВІДЧЕННЯ ПРО СВЯТІСТЬ БОГА

Прочитайте Луки 4:31-36. Яке свідчення про святість Христа наведене в уривку? Чому так важливо знати, хто виголосив це свідчення? Які уроки щодо святості Бога ми можемо почерпнути з прочитаної історії?

Демони – це грішні ангели, котрі знають, Хто такий Ісус. Незважаючи на свою злість і ненависть, вони змушені визнавати Його святість. Зверніть також увагу на страх демонів. Вони злякалися, що Ісус знищить їх. Чому вони були так налякані? Тому, що сповнені гріха демони також усвідомлюють силу і велич святого Бога.

В останній книзі Біблії Іван описує, як отримав від Бога видіння. Прочитайте Об'яв. 1:12-17. Іван, апостол, котрий найбільше розумів Божу любов, реагував на присутність Святого Бога так само, як і персонажі Старого Завіту.

Слід також зазначити, що видіння Івана про те, як небесні істоти поклоняються Богові в Небесній Святині, відображає ту саму картину, яку описав Ісая за багато століть до цього видіння (див. Ісаї 6:1-3).

Що у видінні Івана говорили небесні істоти біля трону? Об'явл. 4:8, 9.

Хоч Бог є любов і всі небесні істоти безмежно люблять Його, ми дізнаємося, що гімн поклоніння біля небесного Божого трону звучить не «Бог є любов, любов, любов». Небесні істоти також не виголошують: «Бог добрий, добрий, добрий». Ці могутні творіння день і ніч вигукують: «Святий, святий, святий Господь Бог, Вседержитель». Хоч усі Небеса беруть участь у служінні Божої любові та спасінні світу, небесні істоти навколо трону Всевишнього день і ніч прославляють святість Бога. Як безгрішні істоти, вони благоговіють перед Його святістю, однак не ховаються від неї в страху, як це чинять грішні істоти.

У всіх випадках, коли люди переживали досвід Божественної присутності, немає навіть натяку на те, що Бог страшний. У яскравому світлі Його святості люди бачать себе такими, якими насправді є. І це лякає. Святе Письмо повідомляє: коли люди зустрічаються з Небесним Богом, вони не плещуть у долоні, не поплескують один одного по плечу, не співають радісних пісень. Замість цього ми бачимо смиренне особисте покаяння. Кожен бачить і визнає свою вину, не виправдується та не посилається на вину інших людей. Наскільки відрізнялися б наші слова, вчинки і життя, якби всі ми жили з постійним відчуттям не тільки присутності Бога, а й святості Його!

П'ятниця 3 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Стоячи на сходах храму, Христос проникливим поглядом спостерігав за всім, що відбувалося перед Ним...

Сум'яття припинилося. Стихли вигуки продавців і покупців. Запанувала гнітюча тиша. Натовп сповнився благоговійним страхом, ніби опинився перед судом Божим, щоб відповісти Йому за всі свої діла. На якусь мить Божественна природа Христа взяла гору над Його людським єством. Велич Небес стояв як Суддя останнього дня, хоч Він ще не був одягнений у славу, що супроводжуватиме Його тоді, однак Він уже має владу читати людські душі. Христос окинув очима натовп, зауважуючи кожну людину. Здавалося, що Його повна гідності постать здійнялася над присутніми, а Божественне сяйво освітило Його обличчя. Він заговорив, і Його ясний звучний голос — той самий, що на Синаї проголосив

Закон, який тепер порушили священники і старійшини, — пронісся луною під склепінням храму: *«Заберіть оце звідси! Не робіть дому Мого Отця домом торгівлі!»*

Повільно спускаючись по сходах і здійнявши батіг із мотузок, підібраних біля входу, Він наказує торговцям залишити подвір'я храму. З невиявленою ніколи раніше ревністю і суворістю Ісус поперевертав столи міняйлів... Ніхто не наважився підібрати гроші... Ісус нікого не вдарив, але звичайний бич із мотузок у Його руці здавався вогняним мечем. Служителі храму, священники-міняйли, гендлярі і продавці худоби разом з вівцями і волами тікали геть з одним лише бажанням — сховатися від сорому, котрий вони відчували в Його присутності» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 157, 158).

Питання для обговорення:

1. У класі обговоріть вашу відповідь на останнє запитання уроку за понеділок. Які основні відмінності між нами і святим Богом? Чи існує можливість згладити якусь із цих відмінностей?
2. У контексті пройденого уроку дайте відповідь на таке запитання: чому самоправедність і самозадоволення, особливо щодо особистого духовного стану, є дуже небезпечним самообманом?
3. Подумайте про людину, котра здається вам святою – правильною, чесною, чистою, ніби відокремленою від більшості людей. Як ви реагуєте на присутність цієї людини? Чи відчуваєте себе добре в її товаристві? Чому?

Висновок:

Було б значно приємніше зосередити свою увагу тільки на любові Бога, а не на Його святості, однак тоді ми мали б неправильне уявлення про характер Господа. Нам необхідно усвідомлювати надзвичайну святість Бога, яка сповнює наше серце трепетом. Для нас дуже важливо усвідомлювати праведність Божу і нашу гріховність, щоб зрозуміти значення викупної жертви, нашу надзвичайну потребу в ній та її безмежну ціну.

4-10 лютого

БОГ – ЗАКОНОДАВЕЦЬ

Біблійні тексти для дослідження: Євр. 12:21; Римл. 7:8-13; Йова 24:24, 15; Вих. 16:4-30; Євр. 8:10; 10:16; Римл. 13:8-10.

Пам'ятний вірш: «Бо Господь — наш суддя, Господь — законодавець для нас, Господь то наш цар, і Він нас спасе!» (Ісаї 33:22).

Провідна думка: Божий Закон – невід'ємна частина Біблії, як Старого, так і Нового Завітів. Він також є проявом Його любові. Тому, виявляючи любов один до одного, ми відкриваємо повноту і красу Божого Закону.

Як адвентисти сьомого дня, ми часто чуємо, що Закон – це вияв Божого характеру. А оскільки Бог незмінний, то і Закон, який розкриває Його характер, також незмінний. Як ви вважаєте, що означає твердження: «Закон – це вияв Божого характеру»?

Уявіть собі, що ви живете в країні, де править король, чие слово — закон. («Держава – це я», – говорив один французький король). Тепер уявіть, що цей король видає репресивні, дискримінаційні закони, сповнені зла, ненависті і несправедливості. Хіба такі закони не відкриють сутність цього короля, не покажуть його характер?

Пригадайте найгірших деспотів в історії Землі. Як видані ними закони відображали їхній характер?

Закон відображає характер законодавця. Що Закон Божий говорить про Бога? Якщо ми сприймаємо Закон як огорожу і захист, створений для нас і заради нашого добра, тоді краще розуміємо характер Бога. Протягом цього тижня ми будемо роздумувати про Закон та Законодавця.

Неділя 5 лютого

ЗАКОН НА ГОРІ СИНАЙ

Прочитайте Вих. 19:18, 19; П. Зак. 5:22; Євр. 12:21, де розповідається про те, як був даний Закон на горі Синай. Чому ця подія була такою страшною?

«Ізраїльський народ був охоплений жахом. Здавалося, тремтячі людські серця більше не витримують тієї страхітливої сили, яка супроводжувала Божі вислови. Коли велике мірило правди постало перед людьми, вони, як ніколи раніше, усвідомили огидний характер гріха і власну вину, якою вона була в Божих очах. Із жахом та благоговінням люди відсахнулися від гори» (Е. Уайт. Патріархи і пророки, с. 309, 310).

Ця цитата Еллен Уайт містить дуже яскраві образи. Коли людям був представлений Закон, вони, як ніколи раніше, усвідомили, наскільки жажливі гріх та їхня вина в Божих очах.

Від самого початку відносин заповіту ізраїльтян з Богом ми можемо побачити об'явлення Євангелія в тексті Закону. Закон ніколи не мав стати шляхом до спасіння. Він був покликаний указати людям на їхню потребу в спасінні. Відразу після того, як людям були дані Десять Заповідей, вони одержали вказівку побудувати святиню, котра відкривала б їм План спасіння. Закон повинен був указувати людям на Голгофську жертву, на потребу людей у викупній жертві та викупленні. Тому не дивно, що вони тремтіли перед Законом. Саме Закон указував їм на їхню гріховність і розбещеність.

Прочитайте Римл. 7:8-13. Яку важливу істину відкривають ці вірші? Що, за словами Павла, робить Закон? Див. також Псал. 119:6.

Павло пише, що проблема міститься не в Законі Божому, а в грішниках, котрі порушили Закон. І цими грішниками є ми всі. Павло показує, що Закон нерозривно пов'язаний з Євангелієм, бо відкриває нам, наскільки ми грішні і потребуємо спасіння.

Прочитайте Вих. 20:1-17. Що ви відчуваєте, читаючи Божі Заповіді та порівнюючи з ними своє життя? Чи бачите ви, що Закон засуджує вас?

Понеділок 6 лютого

ЗАКОН ДО ГОРИ СИНАЙ

Ми, як адвентисти сьомого дня, неодноразово чули від різних людей такі думки: Божий Закон (тобто Десять Заповідей) був даний на горі Синай винятково євреям, він стосується тільки реалій Старого Завіту, тому сьогодні не актуальний.

Така концепція викликає чимало запитань. Головне з них: якщо Закон був даний тільки на горі Синай і не існував раніше, тоді як гріх міг існувати до синайських подій, адже «гріх є беззаконням» (1 Івана 3:4)?

У книзі Буття міститься надзвичайне свідчення про існування Божого Закону до Синаю.

У перших двох розділах книги Буття змальований акт творіння, у третьому розділі – гріхопадіння Адама та Єви, а в наступному йдеться про перше вбивство. Звідки Каїн знав, що винен у вбивстві брата, якщо не було Закону, який називає вбивство гріхом?

Задовго до подій на горі Синай Бог у заповіді, укладеному з Ноєм після потопу, засудив убивство (Бут. 9:6).

У книзі Йова ми бачимо, що Бог двічі схвалює праведність Йова. Що Він каже про його характер? (Йова 1:8, 2:3). Без сумніву, тут ідеться про моральні норми, які визначають, що добре, а що погано. Йов жив задовго до виходу ізраїльського народу з Єгипту.

Прочитайте Йова 24:14, 15. Як ці вірші допомагають нам зрозуміти, що навіть у той стародавній час уже існували стандарти, які визначали, що добре, а що погано?

Коли Авраам не сказав Авімелехові всієї правди про Сарру, Бог засудив Авраама за це. І хоч Авімелех був не з єврейського народу, а царем Герару, Бог застосував до нього ті самі вимоги щодо чистоти шлюбу, які описані в Десяти Заповідях, і наказав повернути Сарру Авраамові (див. Бут. 20:9).

Яке особливе свідчення про Авраама Бог дає Ісакові? Бут. 26:4, 5.

Вірш Бут. 26:5 цікавий тим, що в єврейській мові для перерахування всього, чого дотримувався Авраам, використовуються чотири слова: *мшмрт*, *мзвот*, *хагот* і *торот* (від *Торах*, «Закон»). Серед усього перерахованого, безперечно, були ті самі постанови, що й у Десяти Заповідях.

Коли Яків за Божою вказівкою повернувся до Бет-Ела, аби побудувати жертвник Господу, він відчув потребу в перепосвяченні своєї сім'ї Богові. Яку вказівку він дав своїм домочадцям? (див. Бут. 35:2, 3).

Думка про те, що до подій на горі Синай Закону не було, явно втрачає будь-який зміст у світлі того, що Біблія повідомляє про життя патріархів до Синаю.

Вівторок 7 лютого

СУБОТА ДО СИНАЮ

Бог не відкрив, як передавав вічні принципи Свого Закону до подій на горі Синай. Однак Біблія містить яскраві переконливі свідчення того, що світ знав про Божі Заповіді і раніше.

Чимало людей стверджує, що на горі Синай уперше була дана тільки Заповідь про суботу, а інші Заповіді були просто підтвержені. Тому саме субота є винятково юдейською постановою і не пов'язана із сучасним християнством.

Чи відповідає істині це твердження?

Прочитайте Бут. 2:1-3. Що ці тексти повідомляють про святкування суботи до проголошення Закону на горі Синай?

У текстах Вих. 5:1-5 розповідається про те, як Мойсей та Аарон вимагали від фараона відпустити ізраїльський народ. Примітним є п'ятий вірш.

Прочитайте Вих. 5:5. Що в цьому тексті вказує на суботу?

Фараон відповів досить ясно: «Таж багато тепер цього простолюду, а ви здержуєте їх від їхніх робіт». В оригіналі слова фараона більш точні. Хоч існувало кілька різних слів, які означали «відпочинок», фараон використовує дієслово, похідне від слова «шаббат». Вражаюче, але слова фараона звучать так: ««Ви змушуєте його *робити шаббат* від робіт його»! Це явний натяк на існування суботнього відпочинку до приходу до гори Синай.

Однак прямий доказ існування суботи до гори Синай міститься у Вих. 16, коли Бог чудовим чином послав ізраїльтянам у пустелі небесну манну. Це сорокарічне чудо почалося до того, як ізраїльський народ досягнув гори Синай.

Прочитайте Вих. 16:4-30, звернувши особливу увагу на вірші 23-30. Яким чином ці тексти свідчать про святкування суботи, сьомого дня, до досвіду на горі Синай?

Зверніть увагу на слова Господа у вірші 28: «Аж доки ви будете відмовлятися виконувати заповіді Мої та закони Мої?» Вони явно вказують на те, що Божі закони і заповіді існували до проголошення на горі Синай і що серед цих законів та заповідей була Заповідь про суботу. Таким чином, хоч передача Закону на горі Синай – одна з найбільших подій в історії людства, самі по собі Десять Заповідей не були новими.

Який ваш досвід святкування суботи? Чи любите ви суботу чи вона є для вас тягарем? Як ви можете зробити свій досвід спілкування з Богом глибшим і багатшим завдяки дару Його суботнього дня?

Середа 8 лютого

ЗАКОН І ПРОРОКИ

Існування Закону в період після проголошення на горі Синай не викликає запитань. Старозавітні тексти неодноразово згадують про Божі Заповіді. На жаль, часто ці згадування пов'язані з порушенням ізраїльтянами Закону та наступним покаранням. Однак чимало біблійних уривків свідчать про велику любов і повагу багатьох юдеїв до Закону, котрий включав не тільки Десять Заповідей, а й усі закони і вказівки, дані Господом Своему народові.

Яким чином наведені тексти звеличують Закон? Яке ставлення до Закону вони відкривають?

Ісаї 48:17, 18

Псал. 119:69-72

Псал. 119:97-103

Єрем. 31:33

Усупереч поширеній думці, люди, котрі розуміли функцію Закону, ніколи не вважали його засобом спасіння. Юдейська релігія завжди була релігією благодаті, хоч люди перейшли від однієї крайності до іншої: від відвертого нехтування Законом у період першого храму до крайнього законництва, яке так явно існувало за часів Ісуса.

Що значить любов до Закону? Закон – це не тільки Десять Заповідей, а й увесь звід старозавітних учень, особливо П'ятикнижжя Мойсея. Тому люди любили вістку про спасіння, про благодать, про викуплення. Вони любили відкриту їм істину. За своєю сутністю ця любов не була любов'ю до переліку правил заради правил, натомість любов'ю до мудрості Закону, виявленої в сукупності нормативів і принципів, які в разі їхнього дотримання відкривали шлях для багатьох благословень та обітниць, приготовлених Богом для добра людей. Це була любов до Самого Законодавця, Котрий так ніжно опікується людиною. А якщо врахувати, що любов – це не тільки почуття, а й рішення волі, виражене в дії (що особливо імпонує єврейському менталітету), то стає зрозумілим, як можна любити Божий Закон. Чи змінилося що-небудь сьогодні?

Подумайте про все, що Господь дав кожному з нас. Як ми можемо краще використувати в житті чудове світло, котрим Бог благословив нас?

Четвер 9 лютого

ЗАКОН У НОВОМУ ЗАВІТІ

Від самого початку принципи Десяти Заповідей були дані людству через любов Господа до людей. Закон одвічно мав стати благословенням. Підкоряючись йому, людина була захищена від руйнівної дії гріха, а порушуючи його, стикалася з неминучими наслідками. Чи потрібно бути богословом, щоб знати, скільки болю приносять гріх та його наслідки? Як часто ми бачимо результати згубних дій гріха в житті тих, хто припускається його!

Хоч у деяких місцях Нового Завіту, особливо в посланнях Павла, говориться про тих, хто неправильно зрозумів призначення Закону, Божі Заповіді представлені в Новому Завіті в позитивному піднесеному світлі.

Прочитайте вірші Євр. 8:10 і 10:16 у контексті. Що в цих віршах говориться про Божий Закон? Що пише автор Послання: Закон продовжує діяти чи він скасований благодаттю?

Часто люди намагаються Закон протиставити любові і благодаті Бога, наголошуючи: якщо людина по-справжньому любить, тоді Закон Божий не потрібний. Але правдива любов – це і є виконання Закону! Любов — це дух Закону, його суть. Хто по-справжньому любить Бога і ближніх, той відкриває головні принципи цього Закону. Любов не може бути виправданням для порушення Закону. Навпаки, любов виконує Закон.

Це немов деталі машини. Деталі існують не самі по собі, вони потрібні для того, щоб машина могла їздити. Їхнє призначення в тому, щоб машина їздила. Але без кожної із цих деталей машина не поїде. Про Закон також можна сказати, що сам по собі Закон – не кінцева мета, а тільки засіб для її досягнення. А кінцева мета – глибоке виявлення любові до Бога і людей.

Прочитайте наступні тексти. Як вони допомагають нам зрозуміти зв'язок між Законом і любов'ю? Римл. 13:8–10; Гал. 5:14; Якова 2:8;1 Івана 5:2, 3.

Поміркуйте про зв'язок між Божим Законом і любов'ю. До чого веде підпорядкування Закону без любові? До чого веде любов без дотримання Закону? Запишіть свої думки та поділіться ними у своєму класі.

П'ятниця 10 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Десять Заповідей, виголошені Христом на горі Синай, є об'явленням характеру Бога, і світ пізнав, що Він панує над усією людською сім'єю. Закон Десяти Заповідей, які випромінюють найбільшу любов, будь-коли виявлену людині, – це голос Божий з Небес, звернений до душі з обітницею: „Чини так, і ти звільнишся від влади й насильства сатани”. Зміст Закону не в заборонах, хоч так може видаватися. Він проголошує: “РОБИ і живи”... Господь дав Свої святі Заповіді, щоб вони були захисною стіною навколо створених Ним істот» (Е. Уайт. Сини і дочки Бога, с. 53).

«У справі викуплення немає примусу. Не застосовується тут і зовнішня сила. Під впливом Божого Духа людина вільна вибирати, кому служити. Зміна, яка відбувається внаслідок підкорення душі Христові, є проявом свободи в найвищому розумінні слова...

Звичайно, ми не можемо самі звільнитися з-під влади сатани, але якщо бажаємо бути вільними від гріха, розуміючи свою велику потребу і благаючи про силу згори, тоді зусилля нашої душі зливаються з Божественною силою Святого Духа і ми, виконуючи власну волю, фактично виконуємо волю Божу.

Однак свобода людини можлива лише за однієї умови: людина має стати єдиною з Христом. *Істина вас вільними зробить*, і тією Істиною є Христос... Підкорення Богові — це відновлення істинної слави і гідності людини. Божественний Закон, якому ми підкоряємося, — це *Закон свободи*» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 466).

Питання для обговорення:

1. Обговоріть ваші відповіді на запитання уроку за четвер про Закон і любов. Яким буває виконання Закону без любові? Яким чином воно виявляється? Водночас, якою є любов без дотримання Закону і чи можна назвати її любов'ю? Чому любов та виконання Закону нероздільні?
2. Яким чином закон відкриває характер законодавця? Як Божий Закон відкриває нам характер Бога?
3. Що мала на увазі Еллен Уайт, говорячи, що Закон є «Законом свободи»? Як і від чого дотримання Закону може звільняти людей?
4. Які приклади можуть слугувати ілюстрацією наслідків порушення Божого Закону? Як ці приклади свідчать про цінність і актуальність Божого Закону?

Висновок:

Закон Бога є проявом Його любові, і якщо ми любимо так, як Бог любить нас, тоді посправжньому відкриваємо Закон у всій його красі та силі.

11-17 лютого

ВОЛОДАР СУБОТИ

Біблійні тексти для дослідження: Бут. 2:1-3; Вих. 20:8-12; П. Зак. 5:12-15; Матв. 12:1-13; Івана 9; 19:30.

Пам'ятний вірш: *«Суботу встановлено для людини, а не людину для суботи, тому Син Людський є Володарем і суботи» (Марка 2:27, 28).*

Провідна думка: Сьомий день, субота, указує на Ісуса, нашого Творця і Викупителя.

«На початку було Слово, і Слово було в Бога, і Слово було Бог. Воно на початку було в Бога. Все через Нього постало, і без Нього не постало нічого з того, що постало. У Ньому було життя, – і життя було Світлом людей. І Світло світить у темряві, й темрява Його не огорнула. З'явився чоловік, посланий від Бога; ім'я йому Іван. Він прийшов, щоб свідчити, свідчити про Світло, щоб усі повірили через нього. Не був він Світлом, а прийшов засвідчити про Світло. То було справжнє Світло, яке освічує кожну людину, що приходить у світ. У світі Він був, і світ через Нього постав, але світ Його не пізнав. До своїх Він прийшов, та свої Його не прийняли. А тим, які прийняли Його, дав владу стати Божими дітьми, – тим, які вірять у Його Ім'я. Вони не народилися ні від крові, ні через тілесне бажання, ні через бажання чоловіка, але народилися від Бога» (Івана 1:1-13).

Ці тексти, звичайно ж, указують на Ісуса – Ісуса, Котрий створив «усе», та Ісуса, Котрий дарує спасіння «тим, які вірять у Його Ім'я», тобто на Ісуса-Творця й Ісуса-Викупителя. Біблія наголошує, що ці два аспекти відображені в Заповіді про суботу.

СУБОТА В КНИЗІ БУТТЯ

Одна з найяскравіших біблійних істин полягає в тому, що в Едемі, у досконалому, створеному Богом світі сьомий день був відокремлений та освячений Ним. Субота на Землі бере свій початок від тижня творіння. Тому Заповідь про сьомий день дуже важлива. Субота – одна з основних і найдавніших біблійних істин.

Встановлюючи суботу, які чотири дії здійснив Бог? Бут. 2:1-3.

Бог створив суботу, відпочив цього дня, благословив і освятив його, тобто зробив його святим або відокремив для святого використання. Як чудово, що сьомого дня Сам Бог відпочив від Своєї праці! Що б це не означало, воно свідчить, як серйозно потрібно ставитися до суботи, оскільки Сам Бог «відпочив... від усієї праці Своєї»!

У тексті Бут. 2:3 також зазначено, що Творець благословив сьомий день, як напередодні благословив тварин і людину (Бут. 1:22, 28). У Четвертій Заповіді Бог говорить про благословення суботи, навечно зв'язуючи суботу творіння зі щотижневою суботою.

Зверніть увагу, скільки разів у Бут. 2:1-3 повторюється фраза «сьомий день». Яке значення має це повторення?

Словосполучення «сьомий день» згадується тричі. Це підкреслює виняткову природу сьомого дня, суботи, і явно відокремлює її від інших днів тижня. Вона завжди має нагадувати нам, що Бог не зробив особливим перший або якийсь інший день. Особливі благословення дані саме сьомому дню, а не іншому.

Завершивши творіння, Бог відокремив і благословив сьомий день, суботу, та заснував тиждень – семиденний період. Тижневий цикл зауважуємо і в Біблії, і в історії. Таким чином, Бог виявив різноманітність і могутність Своєї влади не тільки над простором та створіннями в ньому, а й над часом. Ніхто з нас не може контролювати годину або навіть хвилину. Час тече невпинно, і ми не можемо змінити його хід. Тому як важливо навчитися довіряти Господу той невеликий відрізок часу, названий життям, який ми маємо на Землі.

Подумайте про час, який минає секунда за секундою, день за днем, рік за роком. Хоч ми не здатні керувати перебігом часу, проте певним чином можемо контролювати наше використання часу. Як ви використовуєте свій час? Як можна краще використовувати той невеликий відрізок часу, який відведений нам на Землі?

СУБОТА В КНИЗІ ВИХІД

Прочитайте Вих. 20:8-11. Що Господь наказує нам робити і чому ми повинні це робити?

Усі домочадці (включаючи слуг і служниць), робітники й «боси» повинні відпочивати. Субота – великий «зрівнювач», який звільняє від будь-якої нерівності в суспільному устрої. Перед Богом усі люди рівні, і субота є унікальним способом відкрити цю важливу істину, особливо у світі, розділеному на класи, де одні стоять вище або нижче за інших.

Ця Заповідь також має ретельно продуману літературну структуру:

А. **Вступ:** «Пам'ятай день суботній, щоб святити його!» (в. 8).

Б. **Вказівка:** «Шість день працюй і роби всю працю свою» (в. 9).

В. **Мотивація:** «День сьомий — субота для Господа, Бога твого» (в. 10 а).

Б1. **Вказівка:** «Не роби жодної праці ти й син твій...» (в. 10 б).

В1. **Мотивація:** «Бо шість день творив Господь небо та землю, море та все, що в них, а дня сьомого спочив» (в. 11 а).

Г. **Висновок:** «Тому поблагословив Господь день суботній і освятив його» (в. 11 б).

У пункті А (Вступ) міститься важливий принцип усієї Заповіді про суботу.

Пункт Б дає чітку вказівку щодо праці протягом шести днів.

Пункт Б1 містить заборону на будь-яку роботу в суботній день, із вказівкою про поширення цієї заборони на всю родину, а також на гостей і навіть на свійських тварин.

У пунктах В и В1 зазначена мотивація для таких вказівок.

Пункт В указує на чинник часу в послідовності шість днів – сьомий день – субота, підкреслюючи, що «день сьомий — субота для Господа, Бога твого».

Пункт В1 містить мотиваційну умову, яка починається зі вступного слова «бо» або «тому що». У цьому пункті дано детальне обґрунтування, яке включає в себе те, що Бог шість днів працював, а сьомого дня відпочивав, започаткувавши цим першу суботу на Землі.

Пункт Г – твердження, яке починається словом «тому» і є висновком. Останні слова Заповіді «і освятив його» відповідають першому принципу, зазначеному в пункті А, «щоб святити його». Обидва пункти зв'язані зі святістю, якою Бог наділив суботу (див. Бут. 2:3).

Вітторок 14 лютого

СУБОТА В ПОВТОРЕННІ ЗАКОНУ

Хоч адвентисти сьомого дня частіше цитують Заповідь про суботу із книги Вихід, Господь повторив її (та всі інші Заповіді) у книзі Повторення Закону. Цікаво зазначити: хоч обидва виклади Заповіді написані дуже подібною мовою, текст повторюється не дослівно. Більше того, у тексті Повторення Закону Четвертій Заповіді дано інше обґрунтування, ніж у Вихід.

Прочитайте тексти П. Зак. 5:12-15. Порівняйте їх із текстами Вих. 20:8-11. Чим подібні, а чим відрізняються ці два виклади і чому ця різниця важлива?

Хоч тексти мають багато спільного, з'являється новий елемент. Обидва тексти Заповіді зазначають, що слуги повинні відпочивати в день суботній, але в Повторенні Закону особливо підкреслюється цей момент. У тексті сказано, що вони повинні дотримуватися суботи, «щоб відпочив раб твій і невольниця твоя, як і ти» (П. Зак. 5:14). Тут підтверджується принцип, про який ми вже говорили раніше: субота допомагає господарю і слuzі стати на один рівень; обидва повинні відпочивати того самого дня. Субота на чисто практичному рівні давала слугам захист від свавілля господаря, котрий міг примушувати їх працювати без відпочинку; цей захист був підтверджений Заповіддю, даною Самим Творцем.

Коли субота була встановлена, вона мала стати пам'ятником Творіння в безгрішному світі. Вона не стосувалася рабів та рабинь і зовсім не була пов'язана з єгипетським рабством (символом рабства гріха) та звільненням з нього. Цей новий елемент був доданий до Заповіді після гріхопадіння. Іншими словами, до первинного принципу був доданий новий, щоб охопити і те, чого спочатку не було.

Таким чином, коли субота була заснована, вона була символом творіння. Після гріхопадіння вона стала ще й символом викуплення, яке є свого роду пересотворінням (2 Кор. 5:17; Гал. 6:15; Об'яв. 21:1). У Біблії творіння і викуплення тісно пов'язані. Тільки Бог-Творець міг стати Богом-Викупителем, і ці два аспекти представлені в Ісусі (див. Івана 1:1-14). Обидві версії тексту Заповіді показують, що сьомий день, субота, є символом діянь Ісуса — нашого Творця й Викупителя.

Подумайте про рабство, від якого звільняє Ісус. Які обітниці свободи дані в Ісусі? Як ви можете прийняти ці обітниці і дозволити Господу здійснити їх у вашому житті?

Середа 15 лютого

ІСУС І ЙОГО СУБОТА

(частина 1)

Багато книг уже написано і все ще пишуться з єдиною метою – довести, що Ісус під час Свого земного життя навчав людей не святити сьомий день, суботу; що Він або замінив суботу недільним поклонінням, або (більш популярна сьогодні думка) узагалі скасував суботу, запропонувавши більш загальне поняття «відпочинку» («спокою») у Христі. Противники суботи стверджують, що факт зцілення Ісусом хворих у суботу підтверджує скасування Четвертої Заповіді Божого Закону.

Наскільки правомірні такі заяви? Уважне вивчення того, що Ісус робив у суботу, указує на зовсім протилежне тому, що ці богослови намагаються побачити в Його діях.

Уважно прочитайте Матв. 12:1-13, звернувши особливу увагу на зцілення в суботу. Проаналізуйте контекст цього зцілення. Чому Ісус звершив чудо саме в суботу та яку очевидну думку Він бажав донести до свідків цієї події?

Ключовим у наведеному уривку є вірш 7, він усе пояснює. Наведений уривок розповідає про людей, милосердя, доброту і любов до ближнього. Якщо правильно дотримуватися суботи, вона дає нам більше можливостей виявляти доброту і милосердя до нужденних, ніж інший день тижня, коли ми самі змушені заробляти на життя. Проблема полягала в тому, що суботній день став тягарем через цілий ряд людських постанов і незабаром став самоціллю, а не засобом для досягнення головної мети – виявлення любові до Бога та ближніх. Біблія навчає: любов – це виконання Закону, тому все, що перетворює Закон на те, що заперечує любов або діє проти неї, необхідно відкинути. Під час земного життя Ісуса юдеї перетворили суботу на закон без любові, на крайнє законництво. Саме проти цього боровся Господь, зціляючи в суботу.

Суворість релігійних вождів можна побачити й у випадку зі зціленням сліпонародженого (Івана 9). Уважно прочитайте вірш 16. Що ще можна сказати про Закон без любові!

Зрештою, якби Ісус, зціляючи людей у суботу, мав намір скасувати сьомий день, Він би прямо оголосив про це.

Подумайте, як ще може виявлятися законництво? Можливо, ви чините так само?

Четвер 16 лютого

ІСУС І ЙОГО СУБОТА

(частина 2)

Своїми чудесами в суботу Ісус показав, чим насправді є субота. Це день зцілення та відновлення. Ісус бажав, щоб субота нагадувала про творчу силу Господа. Тому субота

– це день, коли Він звільняв поневолених (Луки 4:31-37), зціляв хворих (Луки 13:10-17; Івана 5:1-9) та сліпих (Івана 9).

Для Ісуса субота була більше пов'язана зі служінням людям, аніж дотриманням правил. Саме тому Він сказав Свої знамениті слова про те, що субота була створена для людини, а не людина для суботи. Ще раз наголосимо: якщо людина правильно дотримується Божих Заповідей, вони захищають її.

Не лише Своїм життям, а й Своєю смертю Ісус підтвердив дійсність та важливість Заповіді про суботу. Прочитайте Матв. 27:57-28:1; Марка 15:42-16:1; Луки 23:52-24:1; Івана 19:31-20:1. Яку спільну думку висловлюють тут усі автори Євангелій? Що це відкриває нам про суботу, особливо в контексті запитання, чи дійсна ще Заповідь про суботу, чи ні?

Вигук Ісуса на хресті «Звершилося!» ознаменував завершення Його земного шляху і виконання Плану спасіння. Що ж відбулося після цього? Він спочивав сьомого дня. Звучить знайома? Де раніше ми вже зустрічали цю фразу? Звичайно ж, у Бут. 2:1-3. Завершивши справу створення світу, Бог спочив від праці сьомого дня. Тепер, завершивши справу викуплення світу, Він учинив те ж саме.

Крім того, якщо Ісус справді скасував суботу, то Він обрав ще один незрозумілий спосіб повідомити про це людям – спочивати в могилі сьомого дня. А оскільки Його смерть скріпила печаткою Новий Заповіт, важко зрозуміти логіку тих, хто вважає, що Заповідь про суботу була скасована після Голгофи. Якщо вона була скасована, тоді чому перше, що робив Ісус після Голгофи, — спочивав у суботу?

Своїм життям і смертю Ісус показав нам дійсність та цінність сьомого дня, суботи.

П'ятниця 17 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

«Чи мав би Бог заборонити сонцю звершувати свою справу суботнього дня, щоб воно не посилало свого животворного проміння та не зігрівало землі, даючи поживу рослинам? Чи повинен Всесвіт завмирати цього святого дня? Невже Він повинен зупинити струмки, щоб вони не зрошували полів і лісів, та наказати хвилям моря припинити невинний рух припливів і відпливів? Чи має припинитися ріст збіжжя та дозрівання виноградного грона? Чи мали б у суботу зупинити свій ріст дерева, щоб не розкривалися їхні бруньки і не цвіли квіти?

У такому разі люди не мали б плодів землі і були б позбавлені благословень, які роблять життя радісним. Природа повинна здійснювати свій незмінний рух. Якби Бог хоча б на мить забув про Землю, людина і все живе загинули б. У людини також є певні обов'язки цього дня: життєві потреби мають бути задоволені, хворі — доглянуті, потрібно надати допомогу тим, хто її потребує. Буде знайдений винуватим той, хто не полегшить страждань ближніх суботнього дня. Святий день Божого відпочинку був установлений для людини, і справи милосердя цілком відповідають його призначенню. Бог не бажає, щоб Його творіння страждало від болю, який можна полегшити в суботу, як і будь-якого іншого дня» (Е.Уайт. Христос – надія світу, с. 206, 207).

Питання для обговорення:

1. Людські перекази існували так довго, що релігійні керівники Ізраїлю сприймали їх як суть дотримання суботи. Тому вони могли широко вірити, що Ісус порушував суботу. Чому ці люди залишалися все-таки без виправдання?
- 3 іншого боку, що б ви відчували, якби сьогодні хтось красномовно проповідував, можливо, навіть звершував чудеса, однак нехтував би суботою, стверджуючи, що

Спаситель скасував її? Як би ми реагували на це? Який важливий урок можна почерпнути з цих міркувань щодо того, як і за допомогою чого можна відрізнити істину від омани і чому це не завжди легко зробити?

2. У класі обговоріть істину про те, що Бог спочив після творіння і викуплення. Як ми повинні розуміти цей надзвичайний факт?
3. Поставте себе на місце людини, котра вірить, що здійснені в суботу чудеса Ісуса свідчать про скасування Четвертої Заповіді. Порівняйте, що Біблія повідомляє про слова та дії Христа із тим, що Він, на вашу думку, зробив би, якби справді бажав скасувати Заповідь. Що Він зробив би по-іншому?

Висновок:

Біблія відкриває нам Бога як Володаря сьомого дня, суботи, – Його печатки як Творця і Викупителя.

18-24 лютого

ТУРБОТА ПРО ТВОРІННЯ

Біблійні тексти для дослідження: Римл. 1:25; 2 Петра 3:10-14; Бут. 2:1; Неем. 13:16-19; Євр. 1:3; Псал. 100; Бут. 1:26-28.

Пам'ятний вірш: *«І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї змістив був її, щоб порала його та його доглядала» (Бут. 2:15).*

Провідна думка: Як християни мають ставитися до навколишнього середовища?

Як ми, адвентисти сьомого дня, маємо ставитися до навколишнього середовища? Адже ми розуміємо, що Земля несе на собі прокляття гріха і буде очищена нищівним вогнем: «Розпечені стихії розплавляться, і земля та діла, що на ній, згорять» (2 Петра 3:10).

Люди часто цитують біблійну вказівку про те, що вони повинні панувати «над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі» (Бут. 1:26). Не дивно, що сьогодні багатьом людям часом складно зрозуміти, як потрібно ставитися до навколишнього середовища.

Проте хіба на нас, як на управителях усіма Божими дарами, не лежить обов'язок піклуватися про землю, яку створив Господь, сказавши про неї «вельми добре»? Як ми повинні ставитися до навколишнього середовища? Цього тижня ми досліджуватимемо, що відкриває Біблія з цих питань.

Неділя

19 лютого

ЗАХИСТІТЬ БЕЛЬКІВ!

Уже багато років організація «Грінпіс» здійснює акцію «Захистимо бельків». Для захисту від бракон'єрів волонтери організації мітять дитинчат арктичних тюленів, бельків, нешкідливою, але незмивною фарбою, роблячи в такий спосіб їхні шкури непридатними для виробництва шуб. Бракон'єри нерідко найжорстокішим чином забивали дитинчат, щоб зняти з них шкуру і продати на хутро. Інші борці за збереження навколишнього середовища викрадають із магазинів та кафе живих лобстерів (крупних морських раків), аби потім випустити їх в океан. Для цього використовують навіть гелікоптери.

У нас виникає запитання: як ми, християни, адвентисти сьомого дня, повинні ставитися до навколишнього середовища? Зрештою, хіба ми не чекаємо скорого повернення Ісуса? Хіба наша вістка не полягає в тому, що наближається кінець цього світу, що Земля несе на собі прокляття гріха й існувати їй залишилося недовго? З огляду на наше розуміння Другого приходу, як ми повинні турбуватися про саму Землю? **Прочитайте 2 Петра 3:10-14; Ісаї 51:6; 65:17 і Об'явл. 21:1. Що Біблія повідомляє нам про долю Землі? Чи має це вчення впливати на наше ставлення до навколишнього середовища? Якщо так, то яким чином?**

Біблія ясно повідомляє, що існувати нашому світові залишилося недовго. Він буде зруйнований Богом, Який створить «нове небо і нову землю». Однак таке розуміння не може бути виправданням для грабіжницького ставлення до навколишнього середовища. З іншого боку, учення про відновлення Землі має захистити нас від того, щоб обожнювати природу, як це робить багато людей. Хоч ми не схвалюємо радикалів, нам потрібно бути обережними, аби самим не впасти в такі крайнощі.

Прочитайте Римл. 1:25. Яку важливу вістку містить цей текст щодо нашої турботи про створений світ?

Понеділок 20 лютого

ПОЗИЦІЯ ЦЕРКВИ З ПИТАННЯ ПРО НАВКОЛИШНЄ СЕРЕДОВИЩЕ

Як адвентисти сьомого дня ставляться до питань екології? Яким чином ми можемо брати участь у вирішенні цих проблем, водночас зберігаючи правильний баланс? Наводимо текст офіційної заяви, зробленої керівництвом Церкви в 1995 році.

«Адвентисти сьомого дня вірять, що людство було створене за Божим образом. Люди є представниками Бога на Землі, Його розпорядниками, яким довірене правильне плідне управління природним середовищем.

На жаль, моральне розкладання та експлуатація властиві управлінню у сфері відповідальності людини. Чоловіки й жінки дедалі більшою мірою залучаються в мегаломанію руйнування ресурсів Землі, що збільшує людські страждання, порушує стан навколишнього середовища, створює загрозу зміни клімату. Незважаючи на необхідність подальших наукових досліджень, уже накопичені факти і дані ясно свідчать, що екосистема Землі перебуває під загрозою через збільшення викидів шкідливих газів, тоншення захисного озонового шару, масову загибель лісів на американському континенті і так званий парниковий ефект.

Усі ці проблеми великою мірою є результатом людського себелюбства й егоцентричного прагнення одержувати все більше та більше через постійне зростання виробництва, необмежене споживання і хижацьку експлуатацію невідновних природних ресурсів. В основі екологічної кризи лежать жадібність людей та їхня відмова бути вірними й надійними управителями в межах створеного Богом світу.

Адвентисти сьомого дня відстоюють простий здоровий спосіб життя, за якого діяльність людей не зводиться до неприборканого споживацтва, придбання благ і виробництва відходів. Ми закликаємо з повагою ставитися до створеного Богом світу, виявляти стримання у використанні ресурсів Землі, зробити переоцінку наших людських потреб та утверджувати гідність Божого творіння» (Офіційні заяви, рекомендації та інші документи Церкви АСД: Пер. з англ. – Заокський: «Источник жизни», 2010, с. 69, 70).

Прочитайте наведені тексти. Як вони допомагають нам зрозуміти мотиви цієї заяви? Бут. 1:1; 26; 9:7; Псал. 24:1; 100; Якова 5:1, 2, 4, 5; Євр. 1:3.

Як християни, котрі вірять, що Земля, її ресурси і життя на ній – це Божий дар, ми повинні бути серед тих, хто піклується про навколишній світ. Якщо вірити, що Земля з'явилася лише завдяки збігові обставин, що вона стала продуктом дії випадкових сил, то можна майже завжди виправдати прагнення використовувати її ресурси до кінця. Але якщо вірити, що цей світ створив і підтримує Бог, тоді легко зрозуміти, чому ми повинні піклуватися про нього.

Як людський егоїзм може впливати на ставлення до навколишнього середовища? Чому неправильно думати: «Я один нічого не зможу зробити»?

Вівторок 21 лютого

ПРИНЦИПИ В ПИТАННЯХ ЕКОЛОГІЇ

У Біблії не говориться прямо про проблеми екології і турботу про навколишнє середовище, як не говориться про цілу низку інших питань. Однак Біблія знову й знову викладає принципи, які необхідно застосовувати в усіх сферах життя, зокрема й у питаннях екології.

Поміркуйте над текстами Матв. 22:37-40. Як викладені тут принципи можуть вплинути на наше ставлення до проблем екології, особливо коли споживацьке використання навколишнього середовища може негативно позначитися на інших сферах життя?

На початку Біблії говориться про те, що люди були покликані стати управителями у створеному Богом світі. І хоч обставини змінилися, цей принцип діє і досі.

У Бут. 2:15 читаємо: «І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала». Що цей текст повідомляє про те, як людство має ставитися до навколишнього середовища?

Бог створив прекрасну Землю для людини; Земля була дана їй як дар. Однак подивіться, як Адам мав ставитися до неї. Він повинен був працювати на ній та берегти її. Слово, перекладене як «доглядати», походить від єврейського кореня *сמר*, що означає «стежити», «зберігати», «захищати». Таким чином, від самого початку, навіть у світі до гріхопадіння, Адам був покликаний стати управителем переданого йому світу. Бог не велів людині використовувати землю в егоїстичних цілях, беручи від неї все можливе. Адамові було доручено обробляти й захищати цю землю.

Чи можемо ми вважати, що сьогодні це Боже повеління вже не діє? Якщо Адам був покликаний берегти світ, перш ніж у нього ввійшов гріх, наскільки важливішим стало правильне управління світом після того, як у ньому з'явився гріх?

Наскільки серйозно ви ставитеся до проблем екології? Обговоріть вашу відповідь на уроці Суботньої школи.

Середа 22 лютого

СУБОТА ТА ЕКОЛОГІЯ

**«Шеол й Аваддон не наситяться, не наситяться й очі людини» (Прип. 27:20).
Що цей текст говорить нам про небезпеку споживацького ставлення людини до навколишнього світу?**

Як говориться в офіційній заяві Церкви, одна з причин нинішніх екологічних проблем пов'язана з «результатом людського себелюбства й егоцентричного прагнення одержувати все більше та більше через постійне зростання виробництва, необмежене споживання і хижацьку експлуатацію невідновних природних ресурсів».

Іншими словами, люди прагнуть одержувати все більше й більше, а єдине місце, де вони можуть добути ресурси, – планета Земля. Однак головна проблема полягає не у використанні природних ресурсів, а в тому, що, скільки б людина не отримувала, їй завжди мало.

Чи чули ви коли-небудь, щоб якась людина (якою б багатю вона не була) заявила, що їй достатньо грошей?

Дар суботи, даний людству Богом, також був покликаний нагадувати людині про дбайливе ставлення до навколишнього середовища.

Прочитайте наведені вірші про суботу. Хоч ми звикли сприймати їх в іншому контексті, подумайте над ними в контексті того, як дотримання Заповіді про суботу (яка велить нам відпочивати від роботи, від прагнення заробити гроші і займатися бізнесом) справді може позитивно вплинути на стан навколишнього середовища.

Вих. 20:8-11

Неем. 13:16-19

Звичайно, субота призначена для того, щоб люди пам'ятали: Бог створив наш світ (і вже сам цей факт має підказати нам, як необхідно ставитися до цього світу), але вона також спонукує нас відпочивати від нашого прагнення заробляти гроші. Святкуючи суботу і цілеспрямовано присвячуючи цьому одну сьому частину свого життя, ми не прагнемо заробити багатство, гроші і товари. Цього дня ми особливо усвідомлюємо, що в житті не все спрямовано на заробляння грошей та отримання прибутку.

Як дотримання суботи допомагає стримувати людське прагнення одержувати якнайбільше? Як часто через бажання отримати додатковий прибуток ви відчували спокусу порушити Заповідь про суботу?

Четвер 23 лютого

ПАНУВАННЯ ЛЮДИНИ

«І сказав Бог: "Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою, і хай панують над морською рибою, і над птаством небесним, і над худобою, і над усею землею, і над усім плазуючим, що плазує по землі". І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: "Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!"» (Бут. 1:26, 28).

Наведені вірші містять одну з перших біблійних вказівок про те, як люди повинні ставитися до створеного світу. Прочитайте їх уважно, з молитвою, поміркуйте над ними в контексті турботи про творіння та екологічних проблем, а потім дайте відповіді на наступні запитання.

1. Наскільки повним має бути контроль людей над землею?

2. Що означає панувати над землею й усім творінням? Чи містять ці тексти вказівку, яка дає людям право руйнувати і забруднювати Боже творіння?

3. У вірші Бут. 1:28 сказано, що люди мали «наповнювати землю». Як слід розуміти ці слова в контексті ставлення людей до землі?

Безперечно, людство мало управляти землею під керівництвом Господа. Той факт, що ця вказівка була дана у світі до гріхопадіння, де не було смерті і страждання, свідчить: яким би повним не було панування людей над світом, воно не мало на увазі жорстоку експлуатацію і розграбування світу. Воно не давало права руйнувати Землю.

Звичайно, відтоді багато чого змінилося: сталося гріхопадіння, потоп, прокляття (Бут. 3:17-19) і загальний занепад, викликаний гріхом. Але в цих текстах неможливо знайти виправдання діям, спрямованим на розграбування і руйнування самої планети, її екосистеми та природних ресурсів. У цих текстах ми знаходимо тільки обов'язок людей як управителів світу піклуватися про нього, тому що Бог створив його «вельми добрим».

П'ятниця 24 лютого

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Від самого початку Бог виявляв Себе в ділах творіння. Це Христос розпростер небеса і заклав основи Землі. Це Його рука розмістила світи в просторі і створила польові квіти. *«Він гори ставить Своєю силою», «море Його, і вчинив Він його»* (Псал. 65:7; 95:5). Це Він наповнив землю красою, а повітря — співом. І кожне Його творіння на землі, у повітрі і в небі звіщає про любов Отця.

Гріх заплямував досконалість Божого творіння, однак Його почерк залишився в усьому. Навіть сьогодні все твориво звіщає славу Його довершеності. Ніщо, за винятком людського егоїстичного серця, не живе для себе. Як птах, що лине в повітрі, так і тварина, яка рухається по землі, приносять користь іншим. Немає жодного листочка в лісі, ані стеблини трави, які не виконували б свого призначення. Кожне дерево, кущ і листок є джерелом того елемента життя, без якого ні людина, ні тварина не могли б існувати. Так само людина і тварина, у свою чергу, сприяють життю дерева, куща і листка. Квіти поширюють пахощі і відкривають свою красу для благословення світу. Сонце випромінює світло на радість усьому живому. Океан, котрий наповнює джерела й потоки, приймає в себе води всієї землі, щоб потім їх знову віддати. Волога, яка випаровується із його поверхні, зрошує дощами землю, щоб забезпечити їй цвітіння та плодоношення» (Е.Уайт. Христос – надія світу, с. 20, 21).

Питання для обговорення:

1. У класі обговоріть ваші відповіді на останнє запитання уроку за вівторок.
2. Що ви відповіли б людині, яка заявляє: «Ісус скоро прийде, чому я маю піклуватися про навколишнє середовище?»
3. Як ми, християни, можемо зберігати правильний баланс, розуміючи необхідність турботи про природу, але водночас не беручи участі в радикальних екологічних рухах? Чому так важливо не приєднуватися до таких рухів, особливо якщо вони тісно пов'язані з політикою?
4. Якщо є така можливість, проведіть дослідження, як позитивно на навколишньому середовищі позначається вегетаріанська дієта на відміну від невегетаріанської. Обговоріть результати дослідження на уроці Суботньої школи.

Висновок:

Наш світ наближається до свого кінця, він не існуватиме вічно. Ісус незабаром прийде. Але це не дає нам право руйнувати Землю. Ми, християни, повинні піклуватися про світ, який Бог створив для нас.

БІБЛІЯ ТА ІСТОРІЯ

Біблійні тексти для дослідження: Псал. 104:1-9; Об'явл. 1:1-3; 2 Петра 1:21; Дан. 2; 12:7-17; Римл. 16:20; 2 Кор. 5:17-19.

Пам'ятний вірш: *«Я є Альфа й Омега, початок і кінець, – каже Господь Бог, – Хто є, і Хто був, і Хто приходить, – Вседержитель! (Об'явл. 1:8).*

Провідна думка: Наш Бог діє в історії та через неї. В історії Він дав нам сильні свідчення для віри.

Що являє собою людська історія? Безглуздий ланцюг подій чи вона спрямована до певної мети, розвиваючись згідно з чітким планом? Біблія відповідає: правильним є останнє твердження. Автори біблійних книг повідомляють, що Бог спрямовує історію та відкриває Себе в ній.

Однак не вся історія розкриває Божу волю: люди вільні приймати власні рішення, часто неправильні, які також позначаються на ході історії. І хоч Бог діє через історію, не все, що відбувається в ній, – Його діла. Але, незважаючи на дії людей і заподіяне ними зло, Бог здійснює Свою верховну волю та приведе людську історію до великого славного завершення.

Християни, які довіряють Біблії, переконані, що автори біблійних книг діяли відповідно до задуму Бога, і саме Він надихнув їх описати найважливіші події людської історії. Бог часто пояснює ці події, щоб ми зрозуміли їхнє значення.

Цього тижня ми розглянемо, як Бог діяв в історії та через неї.

Неділя 26 лютого

МИНУЛЕ І МАЙБУТНЄ

Зазвичай світову історію викладають як історію цивілізацій. Важливими чинниками традиційно вважаються ті, які позначилися на розвитку цих цивілізацій. Дехто стверджує, що історія, як і вся природа, за своїм характером циклічна, проходячи нескінченні цикли народження, росту, зрілості, занепаду і смерті.

Однак ідея про циклічність історії хибна. Історія людства спрямована вперед, а не по замкнутому колу. Згідно з Біблією, час – це дорога з одностороннім рухом.

Що повідомляють біблійні автори про початок і завершення історії людства? Бут. 1:1; Йова 28:1-7; Псал. 104:1-9; Об'явл. 1:1-3, 19; 21:1-6.

Історія людства – це не безмежна низка повторюваних циклів. У неї є певний початок, і її чекає славне майбутнє. Вона має сенс і мету. Однак як нам, мандрівникам на шляху історії людства, дізнатися про її справжнє значення та майбутнє? Через Своїх пророків Бог відкрив таємниці історії, необхідні для спасіння людини. Ідеться про Божественне об'явлення. Наш Господь знає майбутнє, знає всі ймовірні рішення, які люди можуть прийняти та вільні прийняти. Він розповів нам, що трапиться наприкінці, незалежно від того, які рішення ми прийматимемо до цього.

Як Новий Завіт пояснює це об'явлення? 2 Петра 1:21.

Якщо ми віримо Слову Божому і тому, що воно говорить про себе, то можемо бути впевнені: Господь знає завершення історії і відкрив його нам. Він не тільки Бог минулого і сучасного, а й Господь майбутнього. Тому ми можемо бути впевнені, що майбутнє складеться саме так, як Він сказав.

Чи легко передбачити майбутнє? Як часто ви помилялися у своїх передбаченнях? Добра вістка полягає в тому, що Бог знає майбутнє, знає все, що відбудеться. Чи дає вам мир усвідомлення того, що люблячий Бог знає все, що чекає нас попереду?

Понеділок 27 лютого

ПРОРОКИ ЯК ІСТОРИКИ

Багато разів у Біблії звучить проголошена пророками фраза: «Слово Господнє» (або її еквівалент «Так говорить Господь»). Це означає: *Послухайте! Не я звіщаю вам ці істини, через мене промовляє Господь.*

Як ця думка підтверджується у віршах Єрем. 1:14-19?

Читачеві дозволено стати свідком болісного історичного процесу, внаслідок якого Єрусалим був відданий у руки вавилонського царя, і в цьому виконалися Божественні пророцтва про Ізраїль.

На жаль, царі рідко вірили, що історія складеться саме так. Вони думали, що їхні рішення як правителів визначають суспільне життя на багато років уперед, і вважали себе верховною владою. Однак Єремія (та інші пророки) думали інакше. Правителі Ізраїлю незабаром виявляли, що їхні рішення привели в дію причинно-наслідковий зв'язок, у результаті якого історичний процес завершився полоном народу. Книга пророка Єремії — вражаюче нагадування про силу Божого Слова, яке виконується в історичних подіях.

Як свідчать про це пророки Ісая і Наум? Ісаї 14:24-27; Наума 1:5-10.

Безмежна Божа сила, яка виявляється в людській історії, діє також у природі. Наприклад, псалом 104 описує природні процеси не як самодостатні і незалежні, а як ті, у яких Бог бере безперервну участь. Біблія не навчає, що Бог створив світ, а потім залишив його напризволяще, тобто існувати самостійно. Господь підтримує життя на Землі частково через природні закони, але ці закони існують тільки тому, що Він створив і підтримує їх.

Багато вчених заявляє, що світ зародився випадково і так само загине. Тому все, що відбувається між цими двома моментами, не має змісту. Чому ми можемо бути впевнені, що такий погляд помилковий?

Вівторок 28 лютого

БОЖЕ ПРОВИДІННЯ В ІСТОРИЇ

(Дан. 2)

Якщо вірити в те, що люди не мають свободи вибору, тоді Богові було б неважко знати майбутнє, оскільки всі дії людей були б визначені наперед. У XVIII столітті

французький філософ-атеїст Вольтер сказав: оскільки все у Всесвіті, включаючи дії людей, визначено наперед природними законами, то, в ідеалі, якби людина знала всі ці закони й усі позиції всіх часток у Всесвіті в певний момент часу, вона знала б усе, що має відбутися.

Біблія повідомляє: люди мають вільну волю, свободу вибору. Бог створив нас такими. Як істоти, здатні любити, ми маємо потребу у вільному виборі, оскільки не можна любити насильно. Щоб зробити нас здатними любити, Богові потрібно було створити нас вільними. І все-таки Божа сила настільки велика, що навіть при наявності в людей свободи вибору, Він чудово знає майбутнє, незалежно від того, які рішення ми приймаємо.

Прочитайте пророцтво в Дан. 2. Яким чином цей розділ є яскравим доказом того, що Бог знає майбутнє і навіть далеке майбутнє?

Цей розділ був написаний понад дві з половиною тисячі років тому. І земна історія розвивалася точно так, як передрік Бог. Для нинішнього покоління людей це пророцтво має навіть більше значення, ніж для сучасників Даниїла. Аналізуючи минулу історію, сьогодні ми бачимо, як передвіщені в пророцтві імперії приходили й відходили саме так, як було провіщено. Якби ви прочитали це пророцтво за часів Мідо-Перської імперії, то не знали б про виникнення і падіння наступних держав. Сьогодні, оглядаючись назад, ми можемо бачити набагато більше, ніж люди сивої давнини. Таким чином, пророцтво зберігає для нас силу, яку люди минулого не могли оцінити настільки, як ми.

Дивовижно, але мільйони людей, які жили протягом багатьох епох, описаних у Дан. 2, мали свободу волі, і Бог точно знав, що відбудеться, які царства переживатимуть розквіт і занепад.

Пророк Даниїл мав рацію, говорячи про розквіт і падіння таких царств, як Вавилон, Мідо-Персія, Греція та Рим, а також про розділення Римської імперії на дрібні держави, які існують донині. Зараз, у цей момент історії, залишилося тільки здійснитися пророцтву про останнє царство – вічне Боже Царство (Дан. 2:44). Якщо дотепер пророцтво Даниїла було вірним і виконувалося, то чи вірите ви, що остання його частина також здійсниться?

Середа 29 лютого

ВЕЛИКА БОРОТЬБА В ІСТОРІЇ

Часом здається, що історичні процеси на Землі хаотичні і неконтрольовані, але людська історія не розгортається у вакуумі. За нею стоять грандіозні сили, боротьба між двома діаметрально протилежними початками. Ми говоримо про велику боротьбу. Тільки в цьому контексті можна побачити і зрозуміти справжнє значення всієї історії людства.

Як наведені тексти допомагають нам зрозуміти світову історію? Об'явл. 12:7-17; Йова 2:1, 2; Ісаї 14:12-14; Бут. 3:15; Ефес. 6:12; Римл. 16:20.

Сатана реальний, і велика боротьба також реальна. На Голгофському хресті сатана був переможений, його загибель стала неминучою.

«Небо здригалося від болю, коли Ісус висів на хресті... Біля хреста стояли створені за Божою подобою люди; усі вони об'єдналися, щоб знищити Єдинородного Божого Сина. Яке ж то видовище для Всесвіту!..

Сатанинські сили об'єдналися з грішниками, змушуючи народ повірити, що Христос — один з найбільших грішників, аби таким чином очорнити Його в очах усіх людей...

Сатана побачив, що маска з нього зірвана. Усі його вчинки викриті перед безгрішними ангелами і Всесвітом. Він постав перед ними як убивця. Проливши кров Божого Сина, він позбавив себе прихильності небесних істот... Остання ланка, яка з'єднувала сатану з небесним світом, була розірвана» (Е.Уайт. Христос – надія світу, с. 760, 761).

Чому ж сатана не був знищений у той момент?

«Святі ангели ще й тоді повністю не розуміли значення Великої боротьби. Принципи двох протилежних сторін мали виявитися ще повніше. Заради блага людини сатані дозволено було ще жити. Як люди, так і ангели повинні були побачити різницю між Князем світла і князем темряви. Вони мали обрати, кому служити» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 761).

Біблія і Дух Пророцтва розповідають про те, що всі події на Землі пов'язані з обширним конфліктом, великою боротьбою між Христом і сатаною. Вона є фоном і лейтмотивом усього, що відбувається в житті окремих людей та в загальній історії людства. Уся історія розвивається в контексті цього протистояння. Справжньою Доброю вісткою в цій ситуації є вістка про те, що сатана переможений, велика боротьба закінчиться перемогою Бога, увесь біль, усі страждання, жорстокість, страх і непевність, які наповнюють історію людства, будуть назавжди знищені.

Четвер 1 березня

ГОЛГОФСЬКА ЖЕРТВА ХРИСТА В ІСТОРІЇ

Чи зауважували ви, що вся історія розділена однією подією? Ця подія – не розквіт або падіння імперії, не відкриття нового континенту. Людську історію розділила смерть мандрівного Вчителя, Котрий жив у віддаленій частині Римської імперії. Якщо врахувати незліченну кількість страчених римлянами юдеїв, то ще більш дивовижним стає факт, що єдина смерть серед такої безлічі смертей стала моментом, який розділив людську історію на дві великі епохи. Це смерть Ісуса Христа на хресті.

У контексті участі Бога в історії ми можемо більш повно оцінити важливість спасіння. Саме на Голгофі був показаний лейтмотив і найглибший зміст усієї земної історії. Розп'яття свідчить, що Господь нас простив і зробив Своїми дітьми. Бог відкрив для нас нове майбутнє, у якому нам уже не доведеться нести на собі величезний вантаж вини за минуле. Цю вину усунув Той, Хто «немочі наші узяв і наші болі поніс» (Ісаї 53:4).

Усю доктрину спасіння можна висловити одним реченням: Бог скасував нашу безнадійну історію і замінив її *Своєю* історією. Він завершив у нашому житті історію рабства гріха. Завдяки Христу плями й ганьба минулого більше не тяжіють над нами, щоб обвинувачувати, мучити нас і знущатися над нами. Наша власна історія, за яку кожен із нас був би засуджений, замінена на бездоганну історію Ісуса. Таким чином, у Ньому ми знаходимо не тільки звільнення від минулого, а й обітницю чудового майбутнього. На хресті Господь гарантував нам, віруючим у Нього: якою б не була наша історія і що б не трапилося у світі, нас очікує нове славне майбутнє.

Прочитайте 2 Кор. 5:17-19. Згідно з цими текстами, що Ісус зробив для всього людства? Як ця подія змінила людську історію?

Наші гріхи лягли на плечі Господа, Котрий помер під тягарем людської вини, запропонувавши нам можливість спасіння. Кульмінацією всієї історії людства буде дарування нам вічної історії з Творцем історії. Ця обітниця охоплює життя кожної людини. Другий прихід Христа стане вирішальним моментом. Старий і Новий Завіти обіцяють «нове небо і нову землю».

Якщо ви прийняли Христа, як має змінитися ваше майбутнє, коли вас уже не будуть засуджувати за минуле, яким би заслуженим не видавалося це засудження?

П'ятниця 2 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ВИВЧЕННЯ:

«Біблія – найдавніший всеосяжний історичний документ людства. Від найперших її сторінок струменіє свіже невичерпне джерело вічних істин, і протягом століть завдяки Божественній руці її чистота зберігалася незмінною... Тільки в Біблії ми знаходимо достовірний опис походження народів. Тільки в ній наведена історія людського роду, не заплямована людською гордістю або забобонами. В історичних літописах злет і падіння імперій представлені так, начебто все це відбувалося завдяки волі і мудрості полководця, а хід подій визначався його владою, честолюбством або капризом. Але Слово Боже відхиляє перед нами завісу, і ми стаємо свідками складної боротьби людських інтересів і пристрастей, де в усьому, за всім і над усім діють небесні посланці, котрі непомітно, але невпинно трудяться, виконуючи волю велелюбного Бога.

Біблія відкриває нам правдиву філософію історії» (Е. Уайт. Виховання, с. 173).

Питання для обговорення:

1. Протягом тривалого часу темою філософсько-богословських дебатів було складне питання Божественного передбачення та вільної волі людей. Багато хто вважав їх несумісними, стверджуючи: або ми не маємо свободи волі, або Бог не знає майбутнього. Чому обидві ці позиції хибні? Яким чином Біблія свідчить про те, що ми маємо свободу волі? Які ми маємо свідчення того, що Бог знає майбутнє?
2. Істина полягає в тому, що, незважаючи на нашу свободу волі, Бог знає майбутнє ще до того, як воно здійсниться. Чому немає суперечності між тим, що Бог знає, які рішення люди приймуть за своєю доброю волею, та свободою вибору людини? Чи обмежує Боже передбачення свободу людини обирати?
3. Сатана люто і з усіх сил намагається відволікти людей від дослідження 2-го розділу книги пророка Даниїла, де зображено загальний хід світової історії. Зрештою, якою найбільш стійкою підставою для віри, такою ж твердою і непохитною, як всесвітня історія, ви можете володіти? Багато хто вважає, що книга пророка Даниїла і зокрема 2-й розділ були написані приблизно 165 року до н. е., тобто через багато років після того, як передвіщені в ній події вже відбулися. Однак це твердження спростоване самим пророцтвом. Як Даниїл міг так точно проректи розділення Римської імперії на держави сучасної Європи, котре відбулося через 500-600 років після 165 р. до н.е.? Якщо таке надзвичайне пророцтво вимагало надприродного дару передбачення, то чому б нам не повірити самій книзі, яка повідомляє дату її написання, замість того, аби приймати думку, яка спростовує пророцтво?
4. Який сенс датувати книгу пророка Даниїла більш пізнім терміном? Пізнє датування книги Даниїла позбавляє пророцтво сили. І як ми бачимо, ця спроба безуспішна. Чому для диявола так важливо позбавити цю книгу її пророчої сили в очах людей?

Висновок:

Якою б хаотичною не видавалася світова історія, за її допомогою Господь веде жителів Землі до наміченої мети, і історія людства завершиться чудовим Другим приходом Ісуса.

3-9 березня

ОБІТНИЦЯ МОЛИТВИ

Біблійні тексти для дослідження: Колос. 4:2; Римл. 12:12; Матв. 26:34-44; Євр. 11:6; Якова 4:2; Івана 14:15; 1 Сол. 4:3.

Пам'ятний вірш: *«Увечорі, вранці й опівдні я скаржусь й зідхаю, – і Він вислухає мого голосу!» (Псал. 55:18).*

Провідна думка: У багатьох біблійних текстах Господь закликає нас молитися, адже молитва – невід'ємний аспект наших взаємовідносин із Ним.

Еллен Уайт говорила про молитву: «Наш Небесний Отець готовий вилити на нас повноту Своїх благословень. Ми маємо перевагу досхочу пити із Джерела Його безмежної любові. А тому чи не дивно, що ми так мало молимося?! Бог охоче вислуховує щирі молитви Своїх дітей, а ми так часто виявляємо небажання розповісти Йому про свої потреби. Що можуть думати ангели небесні, дивлячись на бідних, безпорадних, спокушуваних людей, якщо серце Боже в безмежній любові готове дати їм більше, ніж вони можуть просити або думати, а вони моляться так рідко і мають так мало віри? Ангели з любов'ю служать Богові, їм приємно перебувати в Його присутності. Для них спілкування з Богом – найбільша радість. А в той час діти Землі, котрим так необхідна допомога, яку може дати тільки Бог, здається, цілком задоволені з того, що живуть без світла Його Духа, без спільності з Ним, без Його присутності» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 94).

Неділя 4 березня

СИЛА МОЛИТВИ

Одного разу молода людина одержала листа від колишнього колеги, котрий пішов на пенсію. Ці два співробітники, м'яко кажучи, не годилися між собою. Старший від самого початку погано ставився до свого молодого напарника. Однак щось спонукало його написати листа. Юнак почав читати отриманого листа. Його автор писав: «Ви знаєте, я не розумію, як діє молитва, ніколи не міг збагнути цього розумом. Але я знаю, що нам наказано молитися, тому останніх кілька тижнів молився. Я зрозумів, що весь час погано ставився до вас. Я побачив, що був неправий, чинив не по-християнськи, це було жажливим досвідом у моєму духовному житті. Розумію і знаю, що давно повинен був вам написати. Я щиро прошу у вас прощення. Я маю прийняти прощення Христа за те, що зробив, яким би негідним цього прощення я не був. І тепер прошу прощення й у вас».

Ця історія багато в чому є прикладом сили молитви. Молитва потрібна не для того, аби змусити Бога перемістити гори, хоч таке трапляється. Молитва може зробити щось незрівнянно більш чудове – вона може змінити людське серце.

Як написала ця людина, не завжди просто зрозуміти молитву. Навіщо просити Бога про щось, якщо Він уже знає про це? Хіба Бог не стане робити чогось, доки ми Його про це не попросимо? Чи можуть наші молитви справді змінити те, що робить Бог-Творець?

Незалежно від того, розуміємо ми механізм дії молитви чи ні, ясно одне: без молитви наші відносини з Богом приречені на занепад.

Прочитайте наведені тексти. Яка основна думка міститься в них? Матв. 26:41; Луки 18:1; 1 Тим. 2:8; 1 Сол. 5:17; 1 Петра 4:7; Колос. 4:2; Римл. 12:12.

Безперечно, нам, християнам, наказано молитися і молитися часто, більше того – невпинно молитися! Те, що ми не завжди розуміємо, як діє молитва, не має перешкоджати молитві. Більшість із нас не розуміє принципу дії багатьох явищ. Якби ми чекали, коли зрозуміємо все про нашу віру, то це вже навряд чи була б віра. Саме слово *віра* передбачає, що в ній є дещо, що виходить за межі нашого розуміння. Ясно одне: люди, які моляться постійно та відповідно до Божої волі, можуть засвідчити, що молитва здатна змінити наше життя і змінює його.

Чим для вас є молитва? Як вона вплинула на ваше життя? Якими були б ваші відносини з Богом без молитви?

Понеділок 5 березня

ІСУС – МЕСІЯ-МОЛІЛЬНИК

Що наведені вірші повідомляють нам про ставлення Ісуса до молитви? Який контекст цих віршів?

Луки 3:21, 22

Луки 9:28, 29

Луки 6:12, 13

Євр. 5:7

Матв. 14:23

Луки 22:31, 32

Матв. 26:34-44

Ісус, непорочний Божий Син, — єдиний, Хто був без гріха і вини, Хто прожив життя в ідеальній гармонії з волею Отця, провадив насичене молитовне життя. Якщо Ісусові молитва була необхідна, щоб долати всі труднощі, то наскільки більше вона потрібна нам? Приклад молитовного життя Христа ясно показує, що молитва має бути центральною частиною наших взаємовідносин з Господом. Складно уявити собі, як можна підтримувати відносини з Богом без особистої молитви. Якщо спілкування необхідне для підтримки відносин з людьми, наскільки ж важливіше воно у відносинах із Богом? Ісус дав нам приклад, та чи наслідувати його – вирішувати нам.

Наскільки постійне ваше молитовне життя? Як легко ви відволікаєтеся від молитви? Чи молитесь ви постійно чи тільки тоді, коли потрапляєте в біду? Як ви можете зробити молитву центром ваших взаємовідносин з Господом?

Вівторок 6 березня

МОЛИТВА ВІРИ

«Без віри неможливо догодити Богові. Тим, які приходять до Бога, треба вірити, що Він є і що винагороджує тих, які Його шукають» (Євр. 11:6). Які важливі принципи молитви містяться в цьому тексті? Що вони означають для нас?

У певному розумінні молитва є шляхом до Господа, способом відкрити Йому своє серце. Ми молимося не для того, аби Господь довідався, що нам потрібно. Сам Ісус сказав: «Ваш Отець знає, чого потребуєте, перш ніж ви попросите в Нього» (Матв. 6:8). Ми молимося тому, що молитва – це спосіб зміцнення віри в Бога. Це засіб, який робить

нашу віру більш сильною, реальною і практичною. Хто з нас не відчував, як ревна, наполеглива молитва, виголошена з почуттям залежності від Бога та з довірою Йому, зміцнювала віру і поглиблювала відносини з Ним?

Молитва – це можливість звільнитися від егоїзму, бути розп'ятим разом з Христом, відновити особистий зв'язок із Богом. Під час молитви ми усвідомлюємо, що не належимо собі, що за нас заплачена безмежна ціна і без Господа ми приречені на загибель у світі, де діють сили, які значно могутніші за нас і здатні миттєво знищити нас.

Ми часто чуємо фразу: «Шукати Господа в молитві». Що ця фраза означає для вас? Див. Дан. 9:3, 4; Зах. 8:21.

Фактично кожна молитва — це акт віри. Хто може зауважити, як його молитви досягають Небес? Хто може побачити, що Бог чує ці молитви? Часто ми молимося, не бачачи прямого результату, однак продовжуємо вірити, що Бог чує нас і відповідь найкращим чином. Молитва – це акт віри, у якому ми виходимо за межі того, що можемо побачити, почути і навіть зрозуміти.

Якими є ваші молитви: формальними чи глибокими і щирими? Як ви можете покращити ваше молитовне життя?

Середа 7 березня

ТОМУ ЩО НЕ ПРОСИТЕ

Люди, котрі моляться, часто запитують: «Чи може моя молитва спонукати Бога здійснити те, чого інакше Він не зробив би?» Це логічне запитання. Щоб відповісти на нього, нам потрібно звернутися до Божого Слова.

Прочитайте Якова 4:2; Луки 11:9, 10; Якова 5:16-18. Що ці тексти повідомляють про молитву та Божі діла?

Молитва впливає на нас та наші взаємовідносини з Богом і людьми. Але Біблія також дуже чітко зазначає, що наші молитви відкривають шлях для дії Бога. Ми просимо, а Він певним чином відповідає.

Прочитайте Бут. 18:22-33. Як цей принцип зображений у наведеному уривку?

Ще раз наголосимо: які б філософські труднощі не супроводжували розуміння цієї істини, Бог відповідає на молитви людей. Він сказав, що відповідає, тому ми повинні повірити Йому.

«І впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зі злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх, та й вилікую їхній Край!» (2Хронік 7:14). Що цей текст повідомляє про молитву?

Зверніть увагу: Господь вилікує їхню землю не тільки тому, що вони моляться. Вони покликані молитися, однак молитва – це лише один з аспектів загального відродження, який підкреслює участь народу в цьому відродженні.

Можливо, найбільш важливим прикладом цього принципу є наступний: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоб простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності» (1 Івана 1:9). Тут ми бачимо міцний зв'язок між молитвою (у даному разі визнанням перед Богом) та Божими діяннями в нашому житті. Ми визнаємо наші гріхи, і Він прощає їх. Результатом цього процесу стає очищення нас Богом від усякої неправди. Із тексту явно витікає: якщо ми не молимося, не визнаємо гріхів, то не отримуємо прощення. Без сумніву, у цих випадках Бог діє у відповідь на наші молитви.

Четвер 8 березня

ДОТРИМУВАТИСЯ УМОВ

Уявіть собі, що хтось сидить у ресторані, споживаючи жирну їжу та запиваючи її газованою водою. На десерт він з'їдає велику порцію шоколадного морозива, политого гарячим сиропом. Увечері, перед тим як лягти спати (і невеликим «перекусом» перед сном), ця людина стає на коліна і молиться: «Господи, допоможи мені схуднути».

Що не так у цій картині?

Ми можемо очікувати Божої відповіді на наші молитви, але нам самим також необхідно вживати певних дій. Хтось сказав, що ми маємо жити так, як молимося, тобто нам необхідно зробити все можливе, усе, що нам під силу, аби побачити відповіді на наші молитви. Це не гуманізм і не демонстрація відсутності віри. Навпаки, це частково й означає жити вірою.

«Якщо ми миримось з беззаконням у нашому серці, якщо прив'язані до якогось гріха, Господь не почує нас. Але молитва щирої покаєнної душі завжди буде почута і прийнята. Якщо ви визнаєте всі свої гріхи і залишите їх, то можете вірити: Бог відповість на ваші прохання. Власні добрі діла ніколи не здобудуть вам милість Божу, тільки заслуги Ісуса Христа можуть спасти вас, тільки Його кров може вас очистити. Проте ми повинні дотримуватися певних умов, за яких можемо бути прийняті» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 95).

Еллен Уайт не стверджує, що потрібно бути бездоганними, аби одержати відповідь на свої молитви. Вона ясно говорить, що Бог приймає нас на підставі не наших заслуг, а діянь Христа заради нас. Однак вона підкреслює, що ми повинні зберігати відносини віри і смирення та підкоритися Божій волі, щоб Він міг діяти в нашому житті.

Як наступні тексти допомагають нам зрозуміти, що значить «дотримуватися умов»? Євр. 10:38; П. Зак. 4:29; Луки 9:23; Івана 14:15; 1 Сол. 4:3.

Можливо, з усіх умов, необхідних для ефективного молитовного життя, центральною є наше відчуття нужди й безпорадності, усвідомлення, що ми є грішниками, які потребують благодаті, і що наша єдина надія в Господі, Котрий так багато зробив для нас. Зарозумілість, самовпевненість і чванливість призводять до самознищення.

Про що ви ревно молитесь? Під час молитви запитайте себе: що я можу зробити, аби одержати відповідь, якої так палко бажаю?

П'ятниця 9 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Молитва — це дихання душі. Це таємниця духовної сили. Її неможливо замінити жодними іншими засобами благодаті. Вона зберігає здоров'я душі. Молитва дозволяє серцю безпосередньо спілкуватися із Джерелом життя, зміцнюючи релігійний досвід» (Е. Уайт. Служителі Євангелія, с. 254, 255).

«Навіть тоді, коли ми відразу не отримуємо того, чого просимо, ми все ж повинні вірити, що Господь нас чує і дасть відповідь на щирі молитви. Люди настільки схильні помилятися і бувають такими короткозорими, що деколи просять того, що не може принести їм благословення. Тому люблячий Небесний Отець у відповідь на молитви дає лише те, що принесе найбільшу користь, що ми самі вибрали б для себе, якби в промінні Божественного світла могли бачити все так, як бачить Він. Навіть тоді, коли нам здається, що на наші молитви немає відповіді, ми повинні покладатися на Його обітницю. Відповідь неодмінно надійде свого часу, і ми отримаємо благословення, в якому маємо найбільшу потребу. Проте вважати, що ми завжди отримуємо відповідь саме тоді і саме таким чином, як ми цього бажаємо, є самовпевненістю. Бог надто мудрий, щоб помилятися, і надто добрий, щоб позбавити благословення тих, хто тримається правди. Тому не бійтеся довіряти Йому, навіть якщо не отримали негайної відповіді на молитву» (Е. Уайт. Дорога до Христа, с. 96).

Питання для обговорення:

1. Що ви відповісте людині, котра запитує: «Навіщо молитися, якщо Бог усе знає?»
2. Часом важко розібратися в питанні щодо відповідей на молитви. Наприклад, хтось молиться, щоб його машина не зламалася дорогою, і коли машина витримує подорож без поломки, він вважає це відповіддю на молитву. Це чудово. Але як відповісти людині, котра ревно і щиро молилася, щоб її дитина не померла, але так не сталося? Як можна зрозуміти це? І чи можемо ми осмислити такі ситуації?
3. Яка роль Святого Духа в нашому молитовному житті?
4. Уявіть собі, що на урок Суботньої школи приходять людина і запитує: «Чи не могли б ви розповісти мені, що означає молитися? Як і чому я маю молитися? Чого мені чекати від молитви, а чого ні?» Як би ви відповіли цій людині?

Висновок:

Звичайно, ми багато чого не розуміємо щодо молитви. Однак ті, хто молиться, знають точно: молитва змінює життя на краще.

10-16 березня

БОГ ЯК ХУДОЖНИК

Біблійні тексти для дослідження: Ісаї 64:5-8; Псал. 51:12; Євр. 8:1-5; 1 Хронік 23:5; Римл. 11:33-36; Дії 9:1-22.

Пам'ятний вірш: «Одного прошу я від Господа, буду жадати того, — щоб я міг пробувати в Господньому домі по всі дні свого життя, щоб я міг оглядати Господню приємність і в храмі Його пробувати!» (Псал. 27:4).

Провідна думка: Бог як Художник? Що це значить? І що це означає для нас?

Ми вже розглянули різні аспекти природи і характеру Бога: Трійця, святість Бога, Його викупні дії. Проте одна характеристика Господа досить рідко зустрічається у Святому Письмі – характеристика Бога як Художника.

Одні люди стверджують, що не цікавляться мистецтвом. Інші зізнаються, що мало на ньому розуміються. А деякі ніколи не замислювалися про значення мистецтва та його місце в їхньому житті. Християнство завжди неоднозначно ставилося до мистецтва. Часом мистецтво оголошували нерелігійним і гріховним, а часом аскетизм перетворювався на світську «релігію» з найсерйознішими послідовниками. Серед християн є чимало письменників. Але вони рідко намагалися пов'язати концепцію «краси» з основними християнськими доктринами.

«Краса – це істина, а істина — це краса», – писав поет Джон Кітс. І хоч Кітс перебільшував, Бог справді є Істина, а Істина — прекрасна. Усе творіння свідчить про те, що Бог – Художник і любить прекрасне.

Неділя 11 березня

БОГ ЯК ГОНЧАР

«Тепер же, о Господи, Ти — наш Отець, ми глина, а Ти наш ганчар, і ми всі — чин Твоєї руки!» (Ісаї 64:8).

Коли вперше Біблія змальовує Бога, Який працює з «глиною»? Бут. 1:26, 27, 31; 2:7.

На самому початку Святого Письма розповідається про те, як Бог створив перших людей із земного пороку. Єврейське слово *адам*, яке означає людину, тісно пов'язане з єврейським словом «земля» — *адама*, і такий лінгвістичний зв'язок підтверджує дивовижну істину про якість Бога як «гончаря». Він справді «виліпив» нас із глини земної. Складно собі уявити, як можна «виліпити» з глини людину з кров'ю, кістками, шкірою, нервами та іншими надзвичайними органами. Наше буття – це чудо, яке не піддається людському розумінню!

Хоч образ «гончаря» влучний, оскільки Господь виліпив нас із глини, але з іншого боку (як і з більшістю образів, якими люди намагаються описати діла і силу Бога), він не здатний у всій повноті розкрити Його творчі й художні здібності. Хто з гончарів може взяти глину та перетворити її на живу розумну істоту?

Прочитайте Єрем. 18:3-10; Ісаї 64:5-8; Псал. 51:12. Яким чином у цих текстах використовується образ Бога як гончаря?

У наведених текстах зображено, наскільки ми безпорадні перед силою Господа. Ми подібні до глини в руках гончаря. Головним є гончар, а не глина.

Водночас Бог працює над тим, щоб відтворити в нас Свій образ і подобу. Бог турбується про зовнішній вигляд Своїх створінь, але наскільки більше піклується Він про внутрішню красу, яку може створити в нас? Ми повинні довіритися Йому та, відкинувши свій егоїзм, співпрацювати з Господом. Бог прагне відтворити в нас початкову духовну і моральну красу, якою ми колись володіли. Звичайно, зовнішність може бути прекрасною, але найважливіше — внутрішня краса.

Російський письменник Федір Достоєвський створив персонаж, у якого, за словами автора, була «прекрасна душа». Яким є ваш ідеал «прекрасної душі» і що ви робите, аби відповідати цьому ідеалові?

Понеділок 12 березня

БОГ ЯК АРХІТЕКТОР

Звільнивши ізраїльський народ з єгипетського рабства, Бог привів його до гори Синай. Там Він уклав з ним заповіт. Даючи народові численні повеління, Бог не забув потурбуватися і про красу. Як Він це зробив? Вих. 25:1–9.

Перша половина книги Вихід докладно описує чудове звільнення ізраїльського народу з єгипетського рабства. У другій частині викладені питання, серед яких чимале місце відведене красі. За Божественними вказівками у Вих. 25:1-9 ідуть вірші Вих. 25:10-31:11, де Бог змальовує переносну святиню, її оздоблення та одяг священників. Починаючи від тексту Вих. 35:1 і до кінця книги (Вих. 40:38) ми можемо прочитати докладний опис і точні настанови щодо їхнього виконання. Тут згадана безліч мистецьких деталей.

Більшості нинішніх християн нецікаво читати цей докладний опис. Однак Богові було приємно давати ці інструкції колишнім рабам, котрі недавно отримали свободу. Він залишив згадування про це на сторінках Святого Письма.

Перші п'ять книг Біблії містять майже 50 розділів, які описують точні вказівки Бога щодо чудової святині. Він дає не тільки архітектурні зразки, а й чіткі настанови щодо оздоблення. На горі Синай Бог дав не тільки Десять Заповідей та інструкції з дотримання заповіту, але також окремі вказівки про те, як облаштувати будівлю, в оздобленні якої мали місце майже всі види мистецтва.

Бог був Архітектором цієї споруди, надихаючи виконавців на виготовлення навіть дрібних деталей оздоблення. Ніщо не було залишено на волю людського смаку. У перших п'яти книгах Мойсея питанню будівництва й устрою святині присвячено більше розділів, ніж будь-якому іншому питанню.

За яким зразком була побудована земна святиня і що це говорить нам про ставлення Бога до краси? Вих. 25:9; Євр. 8:1-5.

Якщо земна святиня була лише «тінню» Небесної, ми не зможемо уявити собі, якою прекрасною є справжня Святиня, побудована Самим Богом.

Як ви вважаєте, чому земна святиня була такою прекрасною? Можливо, щоб люди відчували в ній благоговіння перед силою і величчю Бога? Або щоб серед такої краси вони усвідомили власну безпорадність і потребу в Спасителі? Як розуміння слави святині допомагає нам краще зрозуміти характер Бога на противагу нашій приземленості та гріховності?

Вівторок 13 березня

БОГ ЯК МУЗИКАНТ

«І чотири тисячі придверних, і чотири тисячі тих, що славлять Господа на музичних знаряддях, "які я зробив на славлення"» (1 Хронік 23:5).

Спробуйте уявити собі цю сцену: чотири тисячі осіб, які грають на музичних інструментах на славу Господу! Це було приголомшливе служіння поклоніння.

Творчі якості Бога не обмежені образотворчим мистецтвом. У Писанні ми бачимо, що, крім священних споруд, Господь надихав і саме ізраїльське богослужіння. Богові також до вподоби гарна музика.

Що цар Давид повідомляє про те, як він писав псалми, використовувані ізраїльтянами під час богослужіння? 2 Сам. 23:1, 2.

Давид ясно каже, що на написання цих пісень його надихнув Бог. Це не означає, що Господь писав за нього слова і музику, натомість Бог особливу увагу приділяв тому, яка музика звучатиме. Інакше навіщо Йому було надихати Давида?

Прочитайте 2 Хронік 29:25. Що цей текст говорить нам про роль Господа в створенні музики, яка використовувалася під час служіння поклоніння?

Увесь Старий Завіт наголошує, що під час поклоніння в храмі звучала виразна музика. Наприклад, уявіть собі атмосферу поклоніння, описану в 1 Хронік 23:5. Чотири тисячі інструментів! Як би не звучала ця музика, вона точно не була нудною або сухою.

Дехто заявляє, що в релігійному поклонінні завжди має бути присутній естетичний елемент і що всі народи поклонялися своїм богам саме в такий спосіб. Однак тільки ізраїльтяни стверджували, що Сам Бог розробив кожний аспект поклоніння, включаючи архітектуру, оздоблення, одяг священників та хід служіння, описавши їх у Своему Слові. Ті, хто відкидає естетичний аспект служіння або стверджує, що християнин не може обрати творчу професію, суперечать Слову Божому.

Хоч до наших днів не збереглася богослужебна музика стародавнього Ізраїлю, вона, звичайно, була прекрасною і спрямовувала душі до Господа. Яка музика звучить у нашій церкві? Як ми можемо бути впевнені, що вона виконує ту саму функцію, тобто спрямовує душі до Господа, а не штовхає в протилежному напрямку?

Середа 14 березня

БОГ ЯК ПИСЬМЕННИК

Дослідників Біблії часто вражає неймовірна літературна майстерність, з якою написані книги Святого Письма. У багатьох світських навчальних закладах викладають курси з вивчення Біблії як літературного твору. Там її вивчають не як Слово Боже, а як літературний шедевр.

Ми, християни, одержуємо благословення, не тільки насолоджуючись літературною красою Писання, а й пізнаючи відкриті в Біблії істини про Бога. Без сумніву, мистецька побудова розповідей і поезії, записаних Божими пророками, натхненними Духом Господа, допомагає нам краще зрозуміти викладені в них істини.

Наприклад, апостол Павло у своїх складних богословських міркуваннях регулярно використовує яскраві літературні образи. У перших одинадцяти розділах Послання до римлян Павло доступно пояснює Добру вістку. Прочитайте ці розділи та зверніть увагу на різні теми, які поєднує Павло.

Прочитайте Римл. 11:33-36. Чому Павло завершує цю частину Послання такими словами?

Як альпініст, що досягнув вершини гори, апостол, який досі зображав широку панораму історії спасіння, тепер починає прославляти Господа. Перш ніж розповісти про практичне застосування Євангелія, він поклоняється Богові.

Кілька разів у своїх посланнях Павло використовує цей тонкий літературний прийом: мудрі богословські обґрунтування переплітаються з прославленням Бога і завершуються практичною порадою.

Книга Об'явлення також наповнена чудовою мозаїкою літературних прийомів, за допомогою яких Бог описує історію спасіння. Більша частина книги цитує Старий Завіт. Перед читачем сплітається дедалі складніший візерунок зі слів, фраз і тем, узятих в інших біблійних авторів, але зітканих разом у зовсім нову тканину. Стиль останньої книги Біблії дуже відрізняється від стилю Павла й авторів Євангелій. Нас захоплює проникливий художній опис, ретельно вибудований навколо семи сцен Небесної Святині, кожна з яких відкриває все більший доступ до найсвятішого відділення на Небесах.

Книга Об'явлення – це прониклива художня оповідь. Бог міг би надихнути Івана на написання звичайного історичного документу, який відображає історію спасіння. Але ми бачимо приголомшливу низку картин, які зображують велику боротьбу між Христом і сатаною, продовжуючи великий апокаліптичний опис, представлений раніше в книгах пророків Даниїла та Єзекїїля.

Уявіть собі, що ви читаете Біблію тільки як літературний твір. Що ви втрачаєте? Як легко ми можемо пропустити істину, яка міститься просто перед нами?

Четвер 15 березня

БОГ ЯК СКУЛЬПТОР

Бог також є Скульптором, але Його праця не обмежена мармуром або гранітом. Він – Скульптор наших характерів. Творець може взяти грішну людину та відливати, чеканити й ліпити доти, доки вона не почне відображати небесну славу. Бог дав нам безліч свідчень таких неймовірних Його здібностей. Від початку і до кінця Святого Письма ми бачимо, що Бог бере людей, яких ми з легкістю відкинули б як негідних, і створює з них прекрасних осіб.

Хто з біблійних персонажів потребував такої обробки? Які зміни відбулися в їхньому житті? Наприклад, Яків (Бут. 32:22-30), Давид (Псал. 51), Петро (Луки 22:31, 32), Павло (Дії 9:1-22). Кого ви ще можете назвати та які зміни в них відбулися?

Ще один яскравий приклад – Марія Магдалина. «На Марію дивилися як на велику грішницю, але Христос знав обставини, котрі спонукали її до такого життя... Спаситель підняв її з розпачу та руїни. Сім разів вона чула, як Він забороняв демонам, які опанували її серце і розум. Вона чула, як Ісус благав Небесного Отця про її захист. Зрозумівши, наскільки Йому, у Його незаплямованій чистоті, огидний гріх... пропада жінка, зняряддя демонів, наблизилася до Спасителя через спілкування з Ним та служіння Йому... Марія стояла біля хреста і супроводжувала тіло Господа до могили. Марія першою була біля гробу після Його воскресіння та першою понесла вістку про воскресіння Спасителя» (Е. Уайт. Христос – надія світу, с. 568).

Історія спасіння сповнена Божих діянь, спрямованих на відновлення в грішних чоловіках та жінках образу й подоби Творця. Євангеліє – це не поверхові зміни якихось незначних аспектів життя. Євангеліє – це повна зміна життя, потік Божої сили, який робить людину чистою і прекрасною. Євангеліє Ісуса Христа відновлює

людину, і справжня новизна – це Божа дія всередині людини; ця дія відроджує її з руїн гріховного життя.

Під час роботи скульптори вирізають, шліфують і навіть відтинають непотрібні частини. Які сфери вашого життя більше потребують такої обробки? Наскільки ви опираєтеся такому не завжди приємному процесові?

П'ятниця 16 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Дозвольте кожному членові Церкви відчутти у своєму серці перетворювальну Божу силу, і тоді ми побачимо глибоку дію Божого Духа. Прощення гріхів – не єдиний результат смерті Ісуса. Він приніс Свою безмежну жертву не тільки для того, аби гріх міг бути вилучений, а й для того, щоб відновити, відродити з руїн людську природу, повернувши їй красу та зробивши її придатною для Божої присутності» (Е. Уайт. Рукописи, т. 6, с. 11).

«Як ретельно і наполегливо трудиться художник, щоб перенести на полотно досконалу подобу образу, і як старанно працює скульптор, щоб його твір був якнайближче до оригіналу, так і батьки повинні формувати, шліфувати й удосконалювати своїх дітей за зразком, даним у Христі Ісусі. Як терплячий художник досліджує, працює і складає плани, намагаючись домогтися у своїй роботі досконалих результатів, так і батьки повинні планувати час, який вони віддадуть вихованню дітей, щоб зробити їх корисними в цьому житті і придатними для нетлінного Царства. Робота художника незначна і неважлива в порівнянні з працею батьків. Художник має справу з безжиттєвим матеріалом і з нього ліпить гарний твір, а батьки працюють з людською істотою, життя якої формується або для добра, або для зла, щоб стати або благословенням для людства, або прокляттям для нього, щоб або піти в п'ятьм, або вічно жити в майбутньому безгрішному світі» (Е.Уайт. Виховання дітей, с. 476, 477).

Питання для обговорення:

1. Чи мали ви можливість розвивати й використовувати якісь художні таланти? Створюючи щось прекрасне, чи пам'ятали ви, що тим самим відображаєте образ і подобу Божу? Іншими словами, мислячи і працюючи творчо, ви відображаєте творчу силу Господа.
2. Подивіться на створений світ, на природу навіть після стількох років дії гріха. Яким чином вона свідчить не тільки про творчу силу Господа, а й про Його майстерність і любов до прекрасного? Що в природі ви вважаєте воістину прекрасним?
3. Як зазначалося у вступі, християни неоднозначно ставляться до мистецтва. Чому? Які пастки таїть у собі мистецтво? Як ми можемо використовувати свій дар, аби прославляти Господа і проповідувати Його Царство?

Висновок:

На жаль, художні здібності Бога не оцінені належним чином. Часто люди захоплюються створеним Ним світом, але творчі здібності Бога виходять далеко за межі цього. Божий план полягає в тому, щоб на нашій темній помираючій планеті християни були джерелом як зовнішньої, так і внутрішньої істинної краси.

17-23 березня

ІСТОРІЇ ЛЮБОВІ

Біблійні тексти для дослідження: Бут. 2:21-25; Вих. 20:5; Ісаї 43:4; 62:5; книга Пісня над Піснями: Івана 2:1-11.

Пам'ятний вірш: «Здалека Господь з'явився мені та й промовив: Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єрем. 31:3).

Провідна думка: Як ми повинні розуміти Божу любов?

Безперечно, любов є однією з тих характеристик Бога, які ми згадуємо першими. І справді, ми не можемо переоцінити любов Бога. Однак одному аспектові Його любові мало приділяють уваги, а саме – образів Бога, Котрий благословляє кохання і шлюб.

Щоб належним чином зрозуміти цей аспект, необхідно насамперед пригадати, якими є часові рамки Біблії. Ця книга охоплює тисячі років людської історії, від перших днів нашого світу і до останніх. Як і інші історичні книги, Біблія в цілому розповідає про царів та правителів, війни, битви, політичні інтриги.

Однак жодна історична книга не може розповісти про все, що відбулося. Так і Святе Письмо. У ньому немає вичерпного опису всіх історичних подій, які відбулися за всю історію Землі. Звичайно ж, багато чого не знайшло місця в біблійному літописі. Однак найцікавіше те, що серед історичної інформації, яку Бог звелів записати пророкам, Він помістив зворушливі історії людських відносин. Навіщо Богові треба було робити це? Навіщо включати в епохальні книги історії любові? Яким чином це свідчить про Його природу і про те, наскільки важливими Він вважає почуття людини? Цього тижня ми проаналізуємо, чому ці історії були включені в Біблію і чого вони можуть нас навчити.

Неділя 18 березня

ПЕРША ЛЮБОВНА ІСТОРІЯ

«І промовив Адам: "Оце тепер вона — кість від костей моїх, і тіло від тіла мого. Вона чоловіковою буде зватися, бо взята вона з чоловіка"» (Бут. 2:23).

Перша історія любові міститься в перших розділах Біблії. Це історія Адама та Єви. Наші прабатьки були особливими створіннями Бога. І чоловік, і жінка відображали Його образ і подобу (Бут. 1:26, 27). Адам і Єва отримали життя завдяки неймовірній творчій силі Господа. Складна структура наших тіл, як і раніше, залишається одним з найпереконливіших свідчень про мудрість і могутність Творця.

Прочитайте біблійну розповідь про створення Єви (Бут. 2:21-25). Як би ви описали відносини між Адамом і Євою, зображені в цьому уривку?

Очевидно, найяскравіше в цьому уривку зображено, наскільки особистими й тісними взаємовідносинами були пов'язані між собою ці двоє людей. Бог створив жінку з тіла чоловіка. Вони в буквальному розумінні були одним тілом і кров'ю.

Потім Адам виголошує промову, яку називають першою «піснею любові» в Біблії, де чітко зазначено, наскільки близькими одне одному були перші люди. В єврейській мові слово «чоловік», використане у вірші 23, звучить як *іш*, а слово «жінка» — *ішша*, що знову вказує на близькі відносини між ними.

У вірші 24 наголошено: чоловік має залишити своїх батьків та пристати до дружини і вони будуть «одним тілом». Це ще одна вказівка на те, яким тісним має бути їхній зв'язок. Хтось може запитати: *про яких батьків тут ідеться, якщо тоді їх не було?* Річ у тому, що Мойсей написав розповідь про створення людей через багато століть, для більш докладного пояснення значення шлюбу.

Нагота перших людей також указує на близькі особисті стосунки між ними.

Якими б не були взаємовідносини першої пари, важливою частиною цих відносин була ніжна, романтична і чуттєва любов. Бог не проти почуттів і романтики. Навпаки, Він створив нас здатними відчувати її, Він Сам вклав ці якості в нас.

Любов – це чудовий, даний Богом дар. Якщо ви любите, то що робите для захисту цих відносин?

Понеділок 19 березня

ІСТОРІЇ ЛЮБОВІ В БІБЛІЇ

Хоч у Біблії описано багато історичних подій, водночас тут зображені і зворушливі історії любові. Авраам і Сарра були пов'язані сильними ніжними узами любові. За довгі роки безплідності дружини Авраам не забув про неї та не відвернувся від неї. Тільки на прохання Сарри Авраам увійшов до Агари. Узи любові між Авраамом і Саррою були ніжні й міцні. Див. Бут. 16.

Великий розділ книги Буття описує, як слуга Авраама шукав дружину для Ісака. Після повідомлення про прибуття Ревекки, розділ відкриває нам ще одну любовну історію. Див. Бут. 24.

Наступна історія любові – історія Якова й Рахілі. Кількома штрихами зображена хвилююча зустріч цих молодих людей, яка супроводжувалася слізьми та ніжним дружнім поцілунком близьких родичів. А якщо згадати, що Автором Біблії є Бог і що під Його натхненням була написана книга Буття, тоді ми розуміємо, що Бог позитивно ставиться до почуттів людини, бо Він включив у Біблію і цю історію. Див. Бут. 29.

Якби ви писали книгу, яка охоплює тисячі років і розповідає про створення людей та їхнє гріхопадіння, включили б ви в цю книгу такі невеликі зворушливі деталі і чому? Книга Буття пропускає багато подій, які відбулися в цей історичний період. Однак Бог надихнув Мойсея включити в неї ці історії любові та людських відносин.

Перечитайте всі згадані історії. Їхні герої зустрічалися з безліччю проблем, страждаючи від своїх та чужих помилок. Які неправильні дії принесли в ці відносини біль і страждання? А головне, чого їхні помилки можуть навчити нас?

На жаль, багато людей припускалися таких самих або й більш серйозних помилок. Добра вістка полягає в тому, що Бог не тільки прощає, а й зціляє. Яких би помилок у взаємовідносинах ви не допустилися, як можете навчитися шукати прощення та зцілення в Спасителя?

Вівторок 20 березня

БОЖА ЛЮБОВ

Від самого початку книги Буття бачимо, що почуття любові і прихильності мали стати важливою частиною досвіду людської сім'ї. Один чоловік з однією дружиною – і крапка. Таким був Божественний ідеал, біблійний зразок сім'ї.

Дуже часто в Біблії використовуються образи любові і шлюбу, аби показати, які відносини Бог бажає мати зі Своїми дітьми. Немає більш близьких відносин, ніж стосунки між чоловіком і дружиною, окрім відносин людини з Богом.

Прочитайте Вих. 20:5. Яке слово в цьому вірші відкриває почуття Бога до Його народу? Як ми повинні розуміти це слово стосовно Бога?

Багато разів Бог виявляв ревності щодо Свого народу (див. також Вих. 34:14; П. Зак. 4:24; Йоїла 2:18). Ревності – це почуття, яке відчувають закохані, коли підозрюють, що їхні кохані невірні їм. І хоч ми не можемо порівнювати людські ревності з ревностями Бога, наш Господь – не далека безлика добра «сила». Він — Особа, Яка відчуває сильну любов до людського роду. Як би важко нам не було збагнути це, але Бог любить нас, і як люблячу Особу, Його ранить наша невірність.

Прочитайте наступні тексти. Як вони допомагають нам зрозуміти почуття Бога до нас? Ісаї 43:4; 62:5; Єзек. 16:1-15; Єрем. 31:3; Об'явл. 21:9.

Біблія свідчить, що Бог безмежно любить кожну людину. Це складно зрозуміти тільки тому, що непросто зрозуміти Самого Бога, Творця Всесвіту. Зрештою, ми навряд чи можемо зрозуміти Всесвіт у цілому і значно менше здатні зрозуміти Того, Хто його створив. Однак Бог не тільки заявив про Свою любов до нас, Він виявив її безліччю способів. Звичайно, найвизначнішим із них була жертва Христа. Який ще доказ Божої любові нам необхідний, крім того, що ми одержали на Голгофі?

Подумайте, що сталося б, якби Бог ненавидів нас, був до нас байдужним або ж ми просто Йому не подобалися? Однак Біблія запевняє, що Бог любить нас. Що це означає особисто для вас і як істина про любов Бога до вас впливає на ваше життя?

Середа 21 березня

РОМАНТИЧНА КНИГА

Бібліотеки можуть бути заповнені книгами, які висвітлюють складне питання людських страждань, складне особливо для тих, хто вірить у люблячого всемогутнього Бога (для атеїста страждання — лише частина життя в безбожному і безглуздому Всесвіті, тому для нього вони не таке складне філософське питання, як для християнина). Однак без розуміння великої боротьби між Христом і сатаною, більшість цих книг не дають відповідей на питання буття (навіть знаючи про всесвітню драму, неможливо відповісти на всі питання).

І хоч питання щодо людських страждань пов'язане з усіма аспектами життя, ми не повинні забувати і про радості життя. Чому їжа така смачна? Чому безліч смакових рецепторів так бездоганно працюють, дозволяючи отримувати задоволення від їжі? Чому квіти такі різнобарвні? Чому людське око може розрізняти всі ці відтінки? Чому такі приємні любовні стосунки в шлюбі? Чому ми можемо відчувати задоволення? Не завжди розмноження передбачає насолоду, джерелом якого є сексуальні стосунки. Деякі форми життя просто діляться на половину, щоб розмножуватися. Навіть тепер люди часом використовують методи штучного запліднення, котрі не передбачають насолоди. Однак Бог створив людей як фізичних істот, здатних відчувати фізичну насолоду.

Жодна біблійна книга не відкриває це питання краще, ніж книга Пісня над Піснями. Чому ця книга була включена в Біблію? Це книга про любов і насолоду. Книга ясно говорить про задоволення, які Бог створив для чоловіків і дружин. Джерелом цього фонтану романтичної любові є Бог.

Прочитайте книгу Пісня над Піснями. Що ця книга говорить вам про ставлення Бога до тілесних насолод в інтимному сімейному житті?

Звичайно, у порівнянні з грубими розбещеними поняттями деяких людей християнський погляд на інтимні відносини, шлюб та фізичні задоволення в цілому може видаватися застарілим, святенницьким і надто обмежувальним. Але ці принципи походять від Того, Хто створив фізичні задоволення, Хто знає, як для людини найкраще ними насолоджуватися. Хто, крім Бога, може хоча б частково оцінити біль і страждання, викликані неправильним використанням цього дивовижного дару? Хто так чи інакше не відчував на собі або не спостерігав у житті інших болісні наслідки помилкового ставлення до цього дару?

Четвер 22 березня

ІСУС НА ВЕСІЛЬНОМУ БЕНКЕТІ

Прочитайте Івана 2:1-11. Що цей текст повідомляє нам про ставлення Ісуса до шлюбу і кохання? Що означає Його участь у настільки шумній довготривалій події, якою було юдейське весілля в той час?

Ісус щойно повернувся з пустелі після випробувань, де Сам випив чашу страждань. Однак відразу ж після цього Він підносить людській родині чашу благословення, освячуючи і благословляючи теплі відносини в людському житті. Ісус, Котрий установив перший шлюб в Едемському саду, тепер звершує Своє перше чудо. І де саме? На весільному бенкеті.

У біблійні часи весілля було значною подією. У маленькій Кані Галилейській воно, очевидно, було подією року. Бенкет міг тривати досить довго. Рабини й учні на цей час припиняли заняття. Усі приносили подарунки, а у відповідь господарі бенкету мали забезпечувати гостей достатньою кількістю їжі, напоїв і розваг.

Тому брак напоїв міг стати великою неприємністю. Мати Ісуса звернулася до Нього по допомогу. Вона нічого не пропонувала, але й не стояла осторонь. Вона просто сказала слугам цього дому: «Зробіть, що тільки Він вам скаже».

Тоді Ісус звелів наповнити водою шість посудин. Археологи відкрили, що тогочасні посудини для води могли вмещати близько ста літрів.

Потім ми читаємо, що розпорядник сказав молодому: «Кожна людина подає спочатку добре вино, а гірше – як нап'ються; а ти зберіг добре вино дотепер!» (Івана 2:10).

Якщо порахувати об'єм чаш, з яких зазвичай пили на весіллях у той час, то ми можемо побачити, що Ісус створив мінімум 2160 склянок вина. На невеликому весіллі в далекому селищі Галилеї було подано 2160 порцій найсмачнішого виноградного соку! Ісус на весіллі почастивав людей краще, ніж будь-хто інший.

У цьому чуді ми можемо бачити чудодійну силу Бога, силу, яка створила наш світ. І в земному служінні Ісуса вона вперше виявилася на весіллі.

Кохання і шлюб — справді чудовий Божий дар. Ми повинні також пам'ятати, що Ісус ніколи не був одружений, і таким чином Він являє приклад того, що не всім необхідно одружуватися. Ми також повинні пам'ятати, що Біблія не визначає шлюб та інтимні стосунки як обов'язкові умови благословенного Богом життя. Неодружені люди, як і одружені, можуть жити повним, продуктивним і радісним життям.

П'ятниця 23 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Як у Старому, так і в Новому Завіті шлюб символізує собою ніжний священний союз між Христом та Його народом. За словами Ісуса, радість весільної урочистості вказує на радість того дня, коли Він приведе Свою наречену в дім Отця. Тоді викуплені та Викупитель братимуть участь у весільному бенкеті Агнця. Господь говорить: «Як тішитися той молодий нареченою, так радітиме Бог твій тобою!» (Ісаї 62:5). «Вже не скажуть на тебе "покинута"... бо тебе будуть кликати "в ній моя втіха"... бо Господь пожадає тебе... так радітиме Бог твій тобою! (Ісаї 62:4, 5). «Він у радості буде втішатися тобою, оновить любов Свою, зі співом втішатися буде тобою!» (Соф. 3:17).

Святе Письмо завершується цією ж темою. Коли апостолові Івану було дане видіння небесних подій, він написав: «І я почув наче голос величезної кількості людей, і наче шум великої води, і наче голос гучних громів, що вигукували: Алілуя, бо запанував наш Господь, Бог Вседержитель! Радіймо й веселімося, віддаймо славу Йому, бо прийшло весілля Агнця, і Його дружина приготувала себе! І їй дано зодягнутися в чистий світлий вісон... блаженні покликані на весільну вечерю Агнця... Це правдиві Божі слова» (Об'явл. 19:6-9).

Питання для обговорення:

1. Які звичаї у вашому суспільстві та культурі можуть сприяти неправильному ставленню до даних нам Богом задовольень? Як ви можете розповісти іншим, особливо молоді, про небезпеку неправильного ставлення до цих дарів? Як ви можете показати їм, що, дотримуючись Божественних принципів і законів, люди зможуть краще насолоджуватися життям, ніж якщо вони підуть за звичаями суспільства, порушуючи принципи Слова Божого?
2. У громадянських законах, даних Богом Ізраїлю, міститься ще одне нагадування про цей аспект Божого характеру. Як Бог радить провести молодятam медовий місяць (навіть перший рік)? (див. П. Зак. 24:5). Чи можливо сьогодні керуватися цією настановою?

Висновок:

Чимало сучасних людей ставляться до Бога тільки як до досконалого прикладу і не більше. Або ж Він був зведений до концепції, корисної для зміцнення миру у всьому світі. Однак до Нього не ставляться як до Особи, до Якої можна відчувати любов. Писання ж говорить, що Бог є любов. Подумайте, як ця істина представлена в доктринах адвентистів сьомого дня.

24-30 березня

ОБІТНИЦЯ ПРО ПОВЕРНЕННЯ

Біблійні тексти для дослідження: 2 Петра 3:1-10, 13; Івана 14:2, 3; Дан. 2:44; Євр. 9:28; 11; Об'явл. 6:9-11; Луки 12:42-48.

Пам'ятний вірш: *«Ось Я незабаром приходжу, і Моя нагорода зі Мною, щоб віддати кожному за його вчинками» (Об'явл. 22:12).*

Провідна думка: Коли Ісус повернеться? Хто може знати час Його повернення? У певному розумінні це не настільки важливо, як сам факт Його повернення.

Наприкінці 90-х років чимало людей запитували: чи переживе світ зміну тисячоліть? Рік 2000-й настав і завершився. Дехто заявляв, що підрахунки хибні і нове тисячоліття почнеться 2001 року. Однак ми пережили і цю дату.

Адвентисти сьомого дня, на відміну від багатьох інших християнських течій, вважають, що Другий прихід Христа наближається. Часом у репортажах новин навіть невіруючі журналісти наголошують на тому, що світ наближається до великої кризи, політичної, екологічної, економічної, військової або до їхнього поєднання. Не потрібно бути фахівцем у галузі біблійної апокаліптики, аби побачити: світ балансує на грані то однієї, то іншої катастрофи.

Це не має нас дивувати, адже майже в кожному біблійному пророцтві час перед Другим приходом зображений похмурими фарбами. І саме в такому світі ми живемо.

Коли Ісус повернеться? Ми не знаємо. Ми тільки знаємо, що Він прийде обов'язково і що ми повинні проголошувати Добру вістку, аби наблизити Його повернення.

Неділя 25 березня

ПОЧАТОК І КІНЕЦЬ

Жалюгідний стан людського роду реально і правдиво представлений у Святому Письмі. Проте автори біблійних книг не впадали в розпач, бо знали, що відбудеться наприкінці. Останні розділи книги пророка Ісаї та книги Об'явлення запевняють нас, що наближається знищення гріха й відновлення Божого Царства на Землі. Господь відкрив Своїм пророкам «останні події», які приведуть до кінця сумної історії світу. Ці пророки правильно оцінювали складність ситуації, проте жили з надією, оскільки їм було відкрите вирішення проблеми.

Як ми говорили раніше, якщо людина вірить, що світ зародився завдяки випадковому збігові обставин, вона повірить і в те, що існування світу завершиться в такий же спосіб. Такий погляд не залишає надії тим, хто виявився посередині – між початком і кінцем, чи не так?

Біблія свідчить про буквальне історичне розуміння першого і другого розділів книги Буття. При створенні світу ніщо не було залишене на волю випадку. Тому не дивно, що Боже Слово розповідає і про реальне закінчення історії нашого світу. Тоді також ніщо не буде залишене на волю випадку.

Прочитайте 2 Петра 3:1-10. Як апостол Петро пов'язує перші події людської історії з останніми? Яку надію дарують нам ці рядки?

Між створенням світу на початку історії та його відновленням наприкінці існує тісний зв'язок. Кожна з цих подій підкреслює значущість другої. Вивчаючи есхатологію, ми маємо справу з останніми вирішальними діями Бога щодо Його творіння, і ці дії ведуть до відновлення Його Царства.

Ісус чітко пов'язує початок і кінець часу із Самим Собою. Тричі в книзі Об'явлення (Об'явл. 1:8; 21:6; 22:13) Ісус називає себе Альфою й Омегою (альфа – перша літера грецького алфавіту, омега – остання). Вислів Ісуса свідчить про Його всеосяжну могутність. Цей вислів також підтверджує, що Ісус був при початку часу і буде наприкінці. Ми можемо довіряти Йому, в якій би ситуації не опинилися між цими двома подіями. Ми можемо бути певні: якими б хаотичними не здавалися події, Господь завжди поруч.

Деякі християни відкидають учення про буквальне, фізичне повернення Ісуса та надприродне відновлення Божого Царства на Землі. Вони вважають, що ми самі повинні побудувати це Царство. Подумайте про минулі спроби людей

побудувати Боже Царство на Землі. Чому наступні спроби також приречені на провал?

Понеділок 26 березня

ОБІТНИЦЯ ТА ОЧІКУВАННЯ

Оскільки «останні дні» пов'язані з відновленням Божого Царства, вони завжди привертали особливу увагу адвентистів сьомого дня. Увагу до останніх днів ми використали навіть у назві своєї Церкви: *Адвентисти Сьомого Дня* (від лат. *adventus* — прихід, прибуття). Сама назва вказує на нашу віру в Другий прихід Христа.

Як Петро висловлює свою надію? 2 Петра 3:13. Чому вона є центральною в нашій вірі? Без цієї надії чи мало б зміст наше життя?

Наші людські очікування та надії часто розчаровують нас. Неодноразово вони підводили нас через нашу нездатність контролювати майбутнє. Найбільші наші надії часто не справджуються. Ми не можемо контролювати майбутнє, як би сильно не намагалися. Кожний наш план тимчасовий і відносний. Хід історії складний, непередбачуваний, у ній занадто багато різних чинників, щоб ми могли на неї впливати. І ця непевність турбує нас.

Однак біблійні автори запевняють, що нам не потрібно непокоїтися, – Господь усе контролює. Ми одержали обітницю про повернення Господа та Його дії після повернення.

Прочитайте наступні вірші. Яку надію й упевненість вони пропонують нам? На чому зроблено наголос у кожному з них?

Івана 14:2, 3

Дан. 2:44

Дії 3:20, 21

У всіх цих та багатьох інших текстах нам дано обітницю не тільки про повернення Христа, а й про зовсім інший, новий світ після Його повернення. Спробуйте уявити собі, яким буде цей світ. Ми так звикли до гріха, страждання, смерті, страху, жорстокості, ненависті, бідності, злочинів, воєн і болю, що навіть не можемо уявити собі світ без них. Однак саме такого світу ми очікуємо, такий світ нам обіцяний.

Вівторок 27 березня

НАША ВЕЛИКА ВПЕВНЕНІСТЬ

Як християни адвентисти сьомого дня, ми живемо з надією на буквально повернення Христа на Землю. Деякі християнські деномінації відкинули цю надію, або відклали її на другий план, або ж настільки згладили її зміст, надавши символічного значення, що Другий прихід став лише винятково особистою, а не всесвітньою справою. Вони кажуть: *Другий прихід відбувається в нашому серці, коли ми виконуємо свою роль у суспільстві»* або *«Коли ми любимо інших так, як повинні, тоді Другий прихід Христа здійснюється в нашому житті.* Хоч, звичайно, ми повинні любити інших і бути активними членами суспільства, проте це ніяк не можна назвати Другим приходом Ісуса.

Маючи правильне розуміння істини про стан померлих, нескладно уявити собі, що значила б наша віра без фізичного, буквального повернення Христа, коли Він воскресить тих, хто помер у Ньому. Це настільки важлива частина нашої віри (сама наша назва свідчить про це), що без неї зруйнується вся наша система поглядів. І це тому, що центром усього, у що ми віримо і на що надіємося, є повернення Христа в

буквальному розумінні «на хмарах небесних» (Матв. 24:30). Якщо забрати цю віру з нашого вчення, ми знайдемо в глухий кут.

Яке з даних нам запевнень про Другий прихід Христа ви вважаєте найвизначнішим? Яка подія є найвагомішою гарантією Його повернення і чому? Євр. 9:28; 1 Кор. 15:12-27.

Звичайно, велика надія на Другий прихід ґрунтується на тому, що здійснив для нас Ісус під час Свого Першого приходу. Зрештою, яке значення мав би Перший прихід без Другого? Фактично можна сказати, що Перший прихід та всі звершення Ісуса під час цього Приходу були б неповними без Другого приходу. Неодноразово біблійні автори, пишучи про наше спасіння, використовують метафору викупу. Сам Ісус сказав: «Син Людський – прийшов Він не для того, щоб служили Йому, а щоб послужити й віддати Свою душу як викуп за багатьох!» (Матв. 20:28). Своєю смертю на хресті Ісус заплатив за наші душі викуп — повний, остаточний і всеосяжний. Але який зміст платити викуп, якщо не забрати викупленого? Оплата викупу – ще не кінець справи. Як батьки прагнуть забрати викрадену в них дитину, за яку був заплачений викуп, так і Спаситель прийде забрати тих, за кого заплатив настільки високу ціну. Тому Перший прихід Христа – найвагоміша гарантія Його Другого приходу.

Середа 28 березня

«ДЕ ОБІТНИЦЯ ЙОГО ПРИХОДУ?»

Від перших днів свого існування адвентисти сьомого дня вірили, що Прихід Христа близько, «ближче до нас, ніж тоді, коли ми повірили». Проте ми все ще тут, ми залишаємося на Землі значно довше, ніж очікував багато хто з нас. Як ми повинні розуміти таку «затримку»?

Нам необхідно розуміти, що ми не єдині, чії припущення про час діянь Господа здійснилися не так, як очікувало багато людей.

Єва, наприклад, вважала, що Божа обітниця про Спасителя (Бут. 3:15) здійсниться в її першому сині. Прочитайте Бут. 4:1. У точному перекладі цього вірша прийменник *від* мав би бути виділений курсивом, тому що в оригінальному тексті його немає, він доданий перекладачем. Більш точно слова Єви можна перекласти так: «Набула чоловіка-Господа». Однак Єва помилилася. Народжена дитина стала вбивцею, а не Спасителем. Перший прихід Господа відбувся через кілька тисяч років.

«Прихід Спасителя був провіщений ще в Едемі. Коли Адам і Єва вперше почули цю обітницю, вони сподівалися на її швидке виконання. Наші прародичі раділи народженню свого первістка, гадаючи, що він стане Визволителем. Але виконання обітници затримувалося. Ті, хто її вперше почув, померли, не дочекавшись здійснення. Від днів Єноха ця обітниця передавалася через патріархів і пророків, вселяючи надію на Його Прихід. Однак Він не приходив» (Е.Уайт. Христос – надія світу, с. 31).

Прочитайте Євр. 11. Яка головна думка цього розділу та як її зміст поєднується з питанням «відстрочки»? Див. особливо в. 13, 39, 40.

У Біблії ми не раз зустрічали приклади того, як люди серйозно чогось очікували. Подивіться, як довго Авраам чекав обіцяного сина; як довго народ ізраїльський очікував звільнення з рабства. Знову і знову в псалмах ми читаємо запитання: *Як довго ще, Господи, чекати звільнення?* Тому нас не повинна дивувати уявна затримка Приходу Христа, особливо якщо врахувати, що майже дві тисячі років тому Петро

написав такі слова: «Знайте насамперед те, що в останні дні прийдуть з насмішками кепкуни, які живуть за власними пожаданнями, і скажуть: Де обітниця Його приходу? Бо відколи впокоїлися батьки, все залишається так, як від початку творення!» (2 Петра 3:3, 4).

Чи думали ви про те, що Господь повинен був уже повернутися? Чи непокоїть вас уявна затримка? Чи не сумніваєтеся ви в реальності Другого приходу через те, що ми все ще на Землі? Проаналізуйте наявні в нас свідчення про повернення Христа, враховуючи, що ваше (смертної істоти) розуміння часу радикально відрізняється від Божественного розуміння.

Четвер 29 березня

«ОСЬ Я НЕЗАБАРОМ ПРИХОДЖУ»

Те, що Господь ще не прийшов, послужило підставою для певної поради Павла солунянам. Що Павло радить робити солунським християнам під час очікування обіцяного Приходу Спасителя? 2 Сол. 2.

Певні події не виявляться в людській історії до певного часу. Але надія на славне майбутнє існує.

Книга Об'явлення, велика книга «кульмінацій», дає вказівку на період очікування. Що відбулося після того, як була знята п'ята печатка? Об'явл. 6:9-11. Як це пов'язано з питанням про «відстрочку»?

Прочитайте Луки 12:42-48. Як ця притча допомагає нам зрозуміти уявну затримку Приходу? Яке важливе застереження ми повинні зрозуміти, щоб не зазнати зображеного в притчі покарання?

А що ми можемо сказати про тексти, в яких ідеться про скорий Прихід Ісуса? Наприклад: «Тож незабаром приходжу. Блаженний, хто зберігає слова пророцтва цієї книги!» (Об'явл. 22:7).

Нам необхідно пам'ятати: у контексті нашого особистого досвіду Другий прихід так само близько, як і наша смерть. Ми помираємо, і незалежно від того, скільки спимо в могилі – рік, двісті, дві тисячі років, – ми закриваємо очі, і наступне, що побачимо, – це Прихід Христа. Тому можна сказати, що в контексті нашої особистої перспективи чекати Другого приходу нам залишилося не довше, ніж триває життя кожного з нас. Хоч Другий прихід буде подією всесвітнього масштабу, ми відчуємо його як окремі люди.

У міру того як минають роки, чи відчуваєте ви, що почали більш вільно почуватися у світі, зникаєте до подій, не зосереджуючись на реальності Другого приходу? Якщо так, ви, імовірно, не самотні в цьому. Як ми можемо боротися з такою природною, хоч і потенційно небезпечною тенденцією? Обговоріть свою відповідь на уроці Суботньої школи.

П'ятниця 30 березня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

«Ще один рік майже пішов у вічність. Ще кілька днів, і ми ввійдемо в новий рік. Мої брати і сестри, мудро розпоряджайтеся рештою годин старого року. Якщо ви якимось чином не виконували своїх обов'язків, покайтеся перед Богом та поверніться на шлях, з якого зійшли. Пам'ятайте про те, який короткий термін дарованого вам життя. Ви не знаєте, як скоро може завершитися ваш випробувальний термін. Не кажіть самовпевнено: „Сьогодні або завтра підемо до цього міста й перебудемо там один рік, і будемо торгувати та заробляти!“ У Бога можуть бути для вас інші плани. Життя лише „пара, що на мить з'являється, а потім зникає“. Ви не знаєте, як скоро ваша рука може втратити силу, а крок – твердість. Існує небезпека хвилинного зволікання. „Шукайте Господа, доки можна знайти Його, кличте Його, як Він близько! Хай безбожний покине дорогу свою, а крутій свої задуми, і хай до Господа звернеться, і його Він помилує, і до нашого Бога, бо Він пробачає багато!“» (Е. Уайт. Рев'ю енд Геральд, 23 грудня 1902 р.).

Питання для обговорення:

1. У класі обговоріть свою відповідь на останнє запитання уроку за четвер. Обговоріть іронію такого факту: чим довше ми тут перебуваємо, тим простіше нам втратити відчуття скорого повернення Христа. Але чим довше ми перебуваємо тут, тим ближче це повернення.
2. Чому Ісус ще не прийшов? Чи відповідальні ми за цю «відстрочку»? Обґрунтуйте свою відповідь.
3. Як ви вважаєте, чому ми можемо вірити обітницям про Другий прихід?
4. Хоч точаться суперечки про походження людини, багато вчених стверджують, що довгострокові перспективи для людства, Землі і навіть Всесвіту не оптимістичні. Вони передвіщають, що Всесвіт згорить, не залишивши нічого живого. Як адвентисти сьомого дня, ми віримо, що довгострокові перспективи в нашого Всесвіту зовсім інші – вони чудові. Якщо уявлення науки про кінець усього суцього такі неправильні, чому ми повинні вірити, що її версія походження життя більш точна? Не забувайте, що загальноприйняте наукове розуміння походження життя ґрунтується на дії різних сил, включаючи еволюцію, котра заперечує Творця або будь-який розумний задум. Кому або чому вірите ви?

Висновок:

Ми маємо безліч причин вірити в Другий прихід Христа, коли б він не відбувся.